Lidércfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Xenothep • R. Harbinger • n13 • A.K. András • chtulhucult • Ebenezer • Greaux • Petya • Erdős Sándor • SzaGe • jocker • Natali Sanders • edwardhooper • Tumicz Krisztina • Mortelhun • Tad Rayder • Krómer Ágnes • angyalka146 • Józsa Bence • DadaistaB • Kohász • Craz • Vihartáncos

XVI. évf., 12. szám, 2024. december

Sascha Saez

Shelter

South coast peaks

Le Rendez-Vous

Raid

Into the wild

INFO BOX

SASCHA SAEZ – 3D CREATIVE

A svájci művész főleg háromdimenziós alkotásokat készít, legyen az akár csak egy kép, akár animáció. Így hoz létre látványos, különös világokat.

Portfóliók:
https://www.artstation.com/dystopine
https://www.behance.net/saschasaez

Szerkesztői köszöntő

A 2024-es év utolsó napján, szilveszterkor írom e sorokat. Elkészült az idei év utolsó AKF-je, mi is lezártuk ezt az évet, amelyet azt hiszem – a személyes nehézségeink ellenére – a Lidércfény szempontjából sikeresnek mondhatunk.

Minden nap volt új olvasnivaló a weboldalunkon, hála nektek, akik oly sok remek alkotást küldtetek be.

Februárban hirdettünk eredményt a legutóbbi pályázatunkról, amelynek kötete júniusban látott napvilágot.

Júliusban egy másik kötettel is jelentkeztünk. HomoErgaster / Joacim Abrasdarox: Kurgan Quartet című antológiája egy harmincöt éves folyamat lezárása.

Novemberben egy javított, illusztrált kiadása jelent meg a tizedik pályázatunkra írt űrvámpíros novellákból összeállított kötetünknek, amely így már a moly.hu oldalra is felkerült.

Decemberben a tizenegyedik pályázatunkra beküldött novellákból készült antológiával is így jártunk el.

Amit sajnálok, hogy idén nem jutott időnk folytatni a Lidércfény 20 dokumentumfilm felvételeit, és a tavaly utoljára felvett anyagokat is sajnos csak decemberben tudtam megvágni. Tervezzük, hogy jövőre folytatjuk, és mélységeiben is belemegyünk kis csapatunk történetébe, egészen a kezdetekig visszaemlékezve – legyen ez meg így videóformátumban is az utókornak.

Végül ezúton kívánok minden tisztelt alkotónknak és kedves olvasónknak olyan új évet, amilyet szeretne. - J.C.

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

Tartalomjegyzék

Novellák

Xenothep - **YA–19 60** 4
R. Harbinger - **Légy önmagad!** 8
n13 - **Az ember, aki az ivás által ismerte meg a világot** 9
A.K. András - **A találmány és a tisztesség** . . 10
chtulhucult - **A Szűz Istennő testet ölt** 12
Ebenezer - **Esőgyilkos** 16
Greaux - **Wendigo** 20
Petya - **A tárnák mélyén** 22

Sorozat

Erdős Sándor
Szellemek árnyéka 30-33. fejezet 24

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

Craz - **A gondterhelt dombitörpe** 28
Vihartáncos - **Minden Árnyak Forrása** 28
Craz - **A bizakodó dombitörpe** 29
Vihartáncos - **Dalolj, dalolj, kismadár!** 29
Craz - **A hős dombitörpe** 29
Vihartáncos
- **Rontás-tükör képe visszaszáll** 29

Mozijegy

SzaGe - **Venom – Az utolsó menet (Venom: The Last Dance)** 31

Versek

jocker - **Hóesésben hallik a nesz** 32
Natali Sanders - **Az otthon öröme** 32
edwardhooper - **Úton Betlehembe** 32
Erdős Sándor - **Tél szelleme** 33
Tumicz Krisztina - **Békesség** 33
Mortelhun - **elárvult advent** 33
Tad Rayder - **Kísértetek sikolya** 33
Krómer Ágnes - **Időkapszula** 33
Tumicz Krisztina - **Oszaka** 34
Mortelhun - **Hajlékos 2.0** 34
angyalka146 - **Szárnyalás** 34
Józsa Bence - **Kik szívükben laknak** 34
edwardhooper - **Az utolsó óra** 34
DadaistaB
- **Ha zongorázol a szeretet szeletén!** 35
jocker - **Inalnak az évek** 35
Tumicz Krisztina - **karjaimban** 35
Kohász - **Átkot hiába** 35

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XVI. évf. 12. szám, 2024. december
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón Sascha Saez Holy, a hátsó borítón Treasure című képe,
a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható.
A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt • Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • info@lidercfeny.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Xenothep

YA–19 60

Még csak reggel fél hét körül járhatott, de már a hátamra tapadt a póló a forró furgonban. A főnök úgy fékezett a betonkerítésnél, hogy nem mertem volna a rendszámtábla és a fal közé tenni a kezem. Kipattant, artikulátlanul felordított, ami nála a köszönés megfelelője volt, aztán a következő párbeszéd zajlott le közte és egy idősebb fickó közt, aki egy láncos konténerszállító teherautó mellett állt:

– Miafasz...?

– Há' eeszakadt a lánc, főnök, baszott má' ilyet?

– Hogy a picsába szakadt el a lánc?

– Csak úgy elszakadt!

– Mert túltömtétek a konténert, barmok!

– De hát maga mondta, hogy…!

– Nem azt mondtam, hogy roggyantsátok meg ezt a szart!

– De a Béla mondta, hogy…

– Nem érdekel, mit mondott Béla! Én azt mondtam, hogy hozzátok el a sittet egy, vagy két kanyarral, ha nem fér bele egybe!

– De a Jani meg aszonta…

– Húzz a telephelyre, és hegesszétek meg ezt a szart!

– Ezt nem lehet hegeszteni főnök. Kigyengült az anyag, csak megint elszakadna.

– Akkor húzz a telephelyre, és cseréljétek ki ezt a szart!

Én voltam a legfiatalabb a csapatban, úgyhogy amikor felmerült a kérdés, hogy ki maradjon az elhagyatott telephelyen kilapátolni a sittet a hét köbméteres konténerből, amit nem sikerült kiönteni, nem voltak kétségeim a választ illetően. Egyik szaki a kezembe nyomott egy lapátot, és megveregette a vállam.

– Te mázlista! Megúsztad a talicskázást.

Mire kettőt pislogtam, mindenki visszaült a furgonba, a főnök indított, aztán még kiszólt a letekert ablakon.

– Azé' néha menjé' árnyékba, Ferikém!

– Zoltán a nevem.

– Ja ja, úgy is jó. Majd jövünk!

Egy perccel később csak egy porfelhő jelezte, hogy ott jártak, én meg álltam a hatalmas, sittel teli betonplaccon, az enyhén ferdén álló konténer mellett, és hallgattam a csöndet.

Amikor nyári munkára jelentkeztem, és felajánlották a könnyű fizikai munkát, azonnal elfogadtam. Kellett a pénz, úgyhogy nem válogathattam. Amikor megkérdezték, mennyi idős vagyok, öregítettem magam két évvel, és azt feleltem, tizenkilenc.

– Talicskát láttál már?

– Még ettem is.

– Vicces fiú. Majd elmegy a kedved, ha tolni kell dombnak fel, teli betonnal. Na befelé a furgonba!

Most meg itt álltam, és azon gondolkoztam, hogy egyáltalán hol a fenében van az az itt. A városból kihajtva egyre kietlenebb területeken vergődtünk át, félálomban nem igazán figyeltem, merre is tartunk. Ez a külvárosi részen is túl lehet, valahol a régi ipari park környékén, vagy akár a hold túloldalán.

Körülnéztem, és megállapítottam, hogy baromi lehangoló a látvány. Egy óriási beton térség kellős közepén álltam, amit az elmúlt pár évtizedben illegális szemétlerakónak használtak valószínűleg. Tőlem balra úgy száz méternyire még felismerhető falakat láttam, valami hatalmas nagy épület részeként, ám ezen felül csak romokat, sittet, törmeléket, üvegcserepeket, kábeldarabokat, autógumikat, meg ilyesmit. A konténerhez léptem, felhúzódzkodtam az oldalán, és belenéztem.

Ezt nem gondolhatták komolyan.

A legkisebb betondarab is minimum tizenöt kilósnak látszott, emellett ami itt bent volt, azt nagyjából ugyanaz alkotta, mint a környéket elfedő halom. Kétkedve néztem a lapátomra, aztán kedvetlenül kezdtem kikotorni a mobilisabb sittet. Negyedórával később már szakadt rólam a víz, több helyen megsérült a kezem, amint próbáltam kijjebb vonszolni a kőkoloncokat, és azon gondolkoztam, hogy ennyire azért talán mégsem kell a pénz. Amikor odáig jutottam, hogy hagyom a francba, és hazamegyek, akkor szembesültem vele, hogy lövésem nincs, merre induljak el.

Felálltam az ingatag sitthalmon, és körbenéztem.

Hirtelen azt sem tudtam volna megmondani, hol jöttünk be a furgonnal. Vajon azt a törött téglákból álló rakást balról, vagy jobbról kerültük meg? Vagy amott van az út, azon a kavicsdombon túl...?

A felkaromba töröltem arcomat, aztán lerogytam a kupacra, hogy kifújjam magam. Néma csend vett körbe, se rovarokat nem hallottam, se a város távoli zaját, mintha én lennék az utolsó élőlény ezen a bolygón. Elkedvetlenedve nézelődtem, próbáltam erőt gyűjteni, hogy folytathassam a munkát. Nem messze, talán ötven méternyire észrevettem a több méter magas sitthalmok közt egy ösvény-féleséget, ahol füvet pillantottam meg. Különös látvány volt egy ennyire üde színfolt, az ember azt gondolná, hogy ott csak valami színtelen gaz marad meg, de ez itt úgy nézett ki, mint a golfpályák gondozott pázsitja. Kíváncsi lettem, így leugrottam a konténerről, kockáztatva, hogy a bokámat töröm, aztán elindultam a színes folt felé. Közben már eszembe jutott, hogy lehet akár valami műanyagdarab is, amit én fűfoltnak néztem, és csalódottan lépdeltem. Ám közelebbről már látszott, hogy ez valóban fű. Amint megkerültem a dombot, a folt kiszélesedett, és amit eddig eltakart előlem a temérdek szemét, az a szemem elé tárult.

Egy zöldellő ligetet láttam, sűrű bozótos nőtt ezen az oldalon, még távolabb pár csenevész fával majd egyre sűrűbb zölddel. Ámulva néztem a jelenséget. Nagyon

nem illett erre a helyre ennyi egészséges, friss növény. Itt még a levegőt is hűvösebbnek éreztem, jól esett a lelkemnek az enyészet tömény látványa után ez a kis szelet rét. Pár perc után rájöttem, hogy ezzel nem leszek előrébb, kedvem ismét elromlott. Visszamentem a konténerhez, és újra nekiveselkedtem a koloncoknak. Ahogy küzdöttem egy nagyobb darab betonnal, kiáltást hallottam, meglepetten néztem fel.

Egy idősebb férfi közeledett a rét felől, megkerülve a törmelékhalmot.

– Várj, fiam!

A rekkenő hőség ellenére kirázott a hideg, bár meg nem tudtam volna mondani, hogy miért. Semmi rendkívüli nem volt a látványban, egy férfit láttam munkásruhában, bár az időjáráshoz képest kissé túlöltözve. Sötétkék munkásnadrág, bakancs, pulóver, mellény és még egy sapka is volt a fején, mintha nem is június lenne, hanem január. Amint közelebb ért, intett.

– Üdv, fiatalúr!

– Jó napot!

– Az van, jó nap… ne erőlködj azzal a kővel, nem fogod tudni egyedül kilökni.

– Muszáj lesz. Ez a feladatom.

– És bele akarsz rokkanni?

– Nem igazán.

Még mindig borzongtam, meghatározhatatlan rossz érzésem lett tőle. Amikor megállt pár méternyire, és felmosolygott rám, gerincemen végigkúszott egy fagyos érintés. Nem értettem, mitől van ez, aztán észrevettem az árnyékát, és valahogy borzalmasan morbidnak tűnt. Sokkal vékonyabbnak láttam, mint a gazdáját, amellett még nagyon halványnak is, mintha a férfi kicsit áttetsző lenne. Lehet, hogy máris napszúrást kaptam?

– Na! – mondta – Úgy nézel, mint aki kísértetet lát!

Ezután felnevetett, és bár kedvesen hangzott, engem mégis kirázott tőle a hideg. Igen, lehet, hogy valóban napszúrásom van. Remegő combokkal másztam át a konténer oldalán.

– Bocsánat, asszem, nem vagyok jól.

– Persze, hogy nem. Miféle idióta bízott rád ilyen munkát?

– Tetszik tudni, nyári munkára jelentkeztem, és… – Csak mondtam és mondtam, fecsegtem, hogy leplezzem rossz érzésemet. Amikor befejeztem, bólintott.

– Jól van, akkor most gyere az árnyékba kicsit, mielőtt elfő az agyad! Pont úgy nézel ki, mint akit a guta megüt mindjárt.

Körbeintettem.

– Itt nincs árnyék.

– Amott van – mutatott visszafelé, amerről jött, ahol a ligetet láttam.

Megfordult és elindult, mintha biztos lenne benne, hogy követni fogom, és bár viszolygásom nem múlt el, valóban utánaindultam. Egy kis árnyék nem árthat, különben is a főnök mondta, hogy néha hűtsem le magam. Épp csak annyi időre hajoltam le, hogy felkapjam a hátizsákomat, aztán rogyadozó léptekkel követtem a férfit.

A járásában is volt valami különös, néha úgy láttam, gyorsabban halad, mint amit léptei indokolnának. Úgy tűnt, minden lépésnél csúszik a talajon pár centit a talpa, mintha jégen lépkedne. Megráztam a fejem, és próbáltam összeszedni magam. Már hallucinálok is. Amikor eltűnt a kanyarodó ösvényen, egy pillanatra jobban lettem, gyorsabb tempóra váltottam, hogy utolérjem. Három lépéssel megkerültem a dombot, aztán döbbentem meredtem előre. Az öreg ezalatt legalább húsz méternyit haladt, már elérte az első alacsonyabb bokrokat. Valami komoly baj van az időérzékelésemmel. Ő megállt, és felém fordulva integetett.

– Gyere, fiú! Olyan sápadt vagy, hogy világítasz!

Leküzdöttem azt a pár métert, és amint a bokrok közé értem, láthattam, hogy az ösvény továbbfolytatódik. A bokrok benőtték ugyan, egész könnyen lehetett még járni rajta, alig akasztott meg egy-egy makacsabb ág. Megint hűvösebbnek tűnt a levegő, hálásan tartottam arcom az enyhe szellőbe. Régi holmik szagát éreztem itt halványan, vas, olaj, rozsda, amit valamiért vigasztalónak éreztem. Pár lépés után a bokrok megritkultak és egy kicsi tisztásra értem. A közepén egy teherautó roncsa állt, tengelyig a földbe süllyedve. Hátulról láttam, valamilyen platós autó volt fénykorában, a jó ég tudja, mióta állhat már itt. Még a rendszámtábláját is láttam a fűben, az látszott rajta: YA-19 60.

– Gyere, szállj be!

Az öreg éppen felmászott a vezető felőli oldalon, nekem meg az jutott eszembe, mennyire bizarr az egész helyzet. Lehet, hogy ez egy hajléktalan, és ebben a roncsban lakik?

Megkerültem a roncsot, elmentem a hatalmas felépítmény mellett, aztán felnéztem az oldalsó ablakra. Az ajtó résnyire nyitva állt, megkapaszkodtam a kilincsben, aztán kinyitottam, és felmásztam. Az utastér gyalázatosan festett, a kárpit szinte teljesen lefoszlott mindenről, a festék felhólyagosodott, és lepattogzott, a műszerfal csupa mocsok volt meg föld, a néhai szélvédő helyén az alsó íven pedig valamiféle gaz vert tanyát. A férfi a vezetőülésben ült a kormányra támasztva alkarját, és mosolyogva nézett rám.

– Ülj be, itt hűvös van!

Igazat mondott, valóban úgy éreztem, hogy több fokkal is hidegebb a levegő, amit nem értettem, hiszen a fülke tetejét érte a nap. Az öreg a kezét nyújtotta.

– A nevem Ványa. Téged hogy hívnak?

– Zoltán vagyok – feleltem után, felé nyújtva a kezem. Ekkor talpam megcsúszott, és lezuhantam volna, ha el nem kapja a kezem. Érintése rettenetes volt, úgy éreztem, mintha törött faágakat markolnék. Erősen szorított, behúzott a fülkébe, pihegve zuttyantam le az utasülésre. Bár kilátszottak a rugók, tulajdonképpen egészen kényelmesnek bizonyult. Hátizsákomból elővettem palackomat, és ittam pár kortyot.

– Óvatosan, fiatalúr, ebben a járgányban már több a rozsda, mint a vas. Jobban vagy?

Elgondolkoztam kérdésén. Fizikailag ugyan jobban lettem valóban, ám a megmagyarázhatatlan rossz érzésem nem múlt el.

– Jól, köszönöm, csak émelygek kicsit.

– Ó, majd elmúlik. Minden elmúlik.

Nem tudtam mire vélni válaszát, így a fülke teteje felé böktem.

– Hogyhogy itt hűvösebb van, mint odakint?

– Itt más a fizika – nézett rám komolyan, aztán elnevette magát. Bátortalanul mosolyodtam el, képtelen voltam eldönteni, hogy ugrat, vagy bolond. Kinézett a szélvédő helyén és a távolabb álló fák felé intett.

– Valaha itt egy mező volt. Most már lebetonoztak mindent, meg teli hordták sittel, de annak idején szép hely volt ez.

– Itt tetszett dolgozni?

– Itt is, ott is, mindenfelé. Kraz úr, meg én sok-sok tonnát megmozgattunk fiatal korunkban.

Pár másodpercig gondolkoztam, mifene lehet az a „krazúr", aztán eszméltem, hogy a járgányra gondol.

– Ez egy Kraz?

– Bizony! Békebeli Kraz 256-os dömper. Tizenkét tonna, kettőszázhatvan lóerő, tizenkét tonnás teherbírással. Teher nélkül akár hetvennel is lehetett vele gurulni. Ez volt a munkaeszközöm, és a szívemhez nőtt, hogy őszinte legyek. Temérdek követ meg földet hordtam építkezésekre, vagy éppen onnan el.

Azon kaptam magam, hogy tátott szájjal hallgatom, amit mond. Jól esett a hűvös fülkében ülni, és ahogy jobban körülnéztem, már nem is látszott annyira ócskának a beltér. Először úgy láttam, mintha minden műanyagborítás letört volna, most azonban láttam, hogy sok még a helyén van. Persze porosak voltak, megmattultak az idők során, elvégre akár több évtizede is itt állhat már a kocsi. Bár, mintha a fickó azt mondta volna, hogy ezzel dolgozott. Erőltettem az agyamat, azon gondolkozva, vajon mennyi idő kell egy elhagyatott gépjárműnek, hogy ilyen állapotba kerüljön. Ő jobbra mutatott.

– Arrafelé állt egy telephely, a 315-ös számú királyi gépgyár. Amikor a háború után elkezdték újraépíteni az országot, minden munkáskézre szükség volt. Máshogy mentek a dolgok. Fiatal voltam és tettre kész, imádtam ezeket az óriási gépeket. Szinte mindenre megszereztem a jogosítványt, vezettem targoncát, teherautót, buszt, markolót, talajgyalut, egyszer még MAZ-t is. Tudod, mi az?

A fejemet ingattam, mire elvigyorodott.

– Orosz fejlesztésű rakétaszállító. Egy gépszörnyeteg. Tizenkétszer tizenkettes meghajtásképletű teherautó, amelyet a kerékagyba szerelt villanymotorok hajtottak.

A felét nem értettem annak, amit mondott, nem értettem a gépekhez. Próbáltam elképzelni egy ilyen teherautót, de nem igazán ment.

– Úgy tetszik érteni, hogy hosszú volt? Tényleg rakétát szállított?

– Ja. Arra találták ki. Interkontinentális rakétaszállító. Persze, amikor én vezettem, nem volt rajta rakéta. Leselejtezték, és útban volt. Szét akarták szerelni, de én mondtam, hogy el tudom vezetni. Egy barátommal életet leheltünk a dögbe, és a saját lábán elment százhúsz kilométert. Jó móka volt, rendőrautó előttünk és mögöttünk, le kellett zárni a sztrádát. Egy rakétaszállító nem igazán fordulékony, no meg széles is. Igazán sajnáltam, hogy elpusztítják.

Beleittam palackomba, aztán visszacsúsztattam táskámba. Közben azon agyaltam, miért tűnt olyan romosnak először a teherautó kabinja, amiben ültünk, hiszen most láthattam, hogy épp csak megkopott kicsit a műanyag. A kormány fényesen csillogott, és a szélvédőn is csak egy pár centis repedés látszott alul, a bal oldalon. A levegőbeömlő nyílások sustorogva életre keltek, amint az öreg bekapcsolta a ventilátort, a hűvös huzat jólesően hűsítette arcomat.

Kábultan néztem a szélvédőn túli tájat, ahogy suhantunk a sztrádán, Ványa felnevetett.

– Imádom ezt, kisöcsém! Hiába bombázták szét az országot, mi újra felépítjük! Mert ilyenek vagyunk: túlélők, és szorgalmasak. Ilyen a magyar virtus, igaz-e?

Lelkesen bólogattam, bár kicsit kótyagosnak éreztem magam. Ványa cigarettával kínált, csak a fejemet ingattam.

– Nem dohányzom, köszönöm!

– Persze, hogy nem. Fiatal vagy még, előtted az élet. És mi egy szép jövőt építünk nektek, meglásd!

A teherautó szinte lágyan suhant át a térképen, egyre magasabb dombok közt vezetett az enyhén kanyargó út. Az öreg inas karjai alatt szinte siklott a kormány, ő pedig ismét nevetett.

– Kezes jószág ez.

Az 56-os kijáratnál lehajtott a pályáról, és egy ócska földútra kanyarodott. A Kraz lágyan hullámzott át a hatalmas kátyúkon, és egy porfelhő kíséretében érkeztünk meg a telephelyre.

– No, itt várj öcskös! Seperc az egész!

Hatalmas gépeket láttam mindenfelé, kiáltások harsantak, fém csikorgott, kövek gördültek, acél csendült, ámulva néztem, amint minden mozgásban van körülöttem. Kicsit talán el is aludhattam, mert legközelebb az rémlik, hogy ismét a pályán vagyunk, Ványa pedig meglepően tiszta hangon énekel a rádióval együtt. Az ülés alá nyúlva előhúzott egy laposüveget, amelyben áttetsző folyadék volt, és hatalmasat kortyolt.

– Neked nem adok, mert átalszod a napot. Azt nézd meg!

A szélvédőn túl egy város látszott, fölötte acélszürke felhők tornyosultak, már láttam is a villámlást.

– Egy nap készen lesz minden, és átvehetitek ezt a világot. Az ifjúság csillogó szemébe nézve mindig büszkeség tölt el, hogy nekik építjük mindezt! Nektek majd nem kell romokat eltakarítanotok, nem kell csontokat szedegetnetek, se hamut lapátolni. Mi mindent elrendezünk, rendezett lakótelepen élhettek majd, ahol lesznek játszóterek, focipálya, és füves park! Látod ott azt az épületet? Az egy Skála-Coop lesz, ha elkészül. Talán fél év még. Temérdek nyersanyagot szállítottam oda már eddig is. Megfogadtam, hogy ha végre megnyit, veszek egy M11-es szalagos magnetofont. Rengeteg szalagom van, főleg Beatles. Szereted a Beatlest?

Üdvözülten bólogattam, bár elképzelésem nem volt, mi az az M11-es szalagos magnetofon. A nagyvárosba érve Ványa lassított, de így is erősen kellett fékeznie, amikor a piros lámpánál lefulladt előttünk egy fehér személygépkocsi. Az öreg vidáman ordított ki az ablakon.

– Mi van mazsola? Fékolajat tankoltál?

Kiintett a szélvédőn.

– És egy ilyen Moszkvicsot is veszek. Ez a 407-es, kedvelem ezt a bumfordi formát. A világból ki lehet hajtani, akárcsak a Krazt. Csak ezzel macera lenne parkolni. Apádnak milyen autója van?

– Egy Volkswagen hibrid.

– Az meg mifene? Ne szórakoztass már! Még hibrid… A MAZ hibrid volt, egy ezerkétszáz lóerős helikopter gázturbina látta el energiával a villanymotorjait. De egy személyautóba az nem fér el. Micsoda fantáziád van te gyerek!

Jókedvűen nevetett, vele nevettem.

Könnyedén manőverezett a hatalmas Krazzal a forgalomban, felkanyarodott a hídra és a távolba mutatott.

– Na, Buda már ázik. Csak figyelj!

Pillanatokon belül elért minket a zivatar, a szélvédőn túli világ színes kavalkáddá vált. Ványa arról beszélt, hogy újjáépül a vasút, áruházak nyílnak majd, és hatalmas áruválaszték vár majd mindenkit.

– Tovább épül majd az egyes, meg a hetes számú út, amin egészen az országhatárig és azon túl el lehet jutni. Felgyorsul az élet kisöcsém, majd meglátod!

Rengeteget mesélt, közben hordtuk az árut, köveket vagy acélt, homokot vagy földet, megállás nélkül hatalmas épületekhez, magánházakhoz, lakótelepekhez éjjel és nappal, miközben a rádióban mondták a híreket. Beszéltek a Szojuz műholdról, meg hogy tervezik a Holdra szállást, amin Ványa jót nevetett.

– Minek mennénk a Holdra? Nincs ott semmi, csak por meg sziklák.

Rengeteg mindent láttam utazásaink során, épülő ligeteket, házakat, lakótelepeket, óriási toronydarukat, a megújuló ország vidám lakóit, ahogy mentek a dolguk után. A bombatölcsérek ellaposodtak, eltűntek, elolvadtak, a romokat széthordták, egyre több helyen nőttek ki a földből a lakóhelyek, közösségek, boltok nyíltak, egyre több szín lett a világban, bármerre is jártunk.

– Lassan vége a műszaknak fiú, ideje hazamenni.

Megkerültünk egy bombatölcsért, aztán az öreg a folyópart felé vette az irányt. Rémülten néztem, ahogy egyre gyorsít, kiáltani sem maradt időm. Mégsem zuhantunk le a meredek parton, mert a Kraz a levegőben maradt, és amikor döbbenten kinéztem az oldalsó üvegen, azt láttam, hogy az úttesten gurulunk, amely előttünk terem a semmiből, a két oldalán járdák nyújtóznak el, acélhuzalok vágódnak az ég felé, hogy ott összesodródva megtartsák a születő híd roppant tömegét előttünk.

Ismét beesteledett, az öreg lehalkította a rádiót.

– Most már tudod. Tudsz mindent.

Csendben mosolyogva vezetett, még vagy fél órán át tartott az út, aztán lelassított, bekanyarodott egy bekötőútra, áthaladtunk egy széles kapun, végig egy óriási csarnok mellett, míg végül lelassított egy befejezetlen út végén, mely egy mezőbe torkollott, és megállt. A Kraz halkan berregett, a világ csak annyiból állt, amennyit erőteljes reflektorainak fénye kihasított a sötétből. Ványa leállította a motort, és a vállamra tette kezét.

– Ne felejtsd el ezt, kölyök! Ne felejts el minket, akik azért dolgoztunk egész életünkben, hogy nektek szép jövőtök legyen!

– Köszönöm a fuvart! – feleltem, aztán kinyitottam az ajtót, és kiugrottam a fűbe.

Lábaim nem tartottak meg, összerogytam, és négykézláb állva mindjárt hánytam is egyet, ha már ott voltam. Borzasztóan szédültem, gyomrom émelygett, alig bírtam talpra állni. Már szürkült, pár fokkal elviselhetőbb volt a hőség, lihegve néztem fel a Kraz roncsára.

Hátizsákomból kivettem a palackomat, megittam az összes vizet, aztán botladozva indultam el visszafelé a törmelékek közt. Nem akartam gondolkozni, nem akartam emlékezni, és nem akartam szembenézni azzal, ami próbált a felszínre törni.

Átbukdácsoltam a temérdek lim-lomon, a sitten, a törmeléken át a kapuig, aztán valahonnan még összeszedtem annyi erőt, hogy kivánszorogjak az autóútig. Közben teljesen besötétedett, reménytelenül tartottam fel hüvelykujjamat minden elhaladó autó reflektorainak fényében. A tizenvalahányadik végül megállt, teljesen kimerülten ültem be egy fiatal srác mellé, aki aggódva nézett rám.

– Jól vagy?

– Persze. Be tudsz dobni a városba?

– Ja, a belvárosba megyek.

– Tökéletes, köszönöm.

A továbbiakban nem kérdezősködött, amiért nagyon hálás voltam. Csak néztem az út szalagját, ahogy a felezővonal szaggatott sávjai eltűnnek a kocsi orra alatt, és próbáltam észben tartani, hogy nem egy Kraz fülkéjében ülök.

Amikor az ismerős város főútján kiszálltam, elköszöntem, és egy villamosmegállóban állva azon gondolkoztam, ki lehetett Ványa?

Már a villamoson ültem, amikor az jutott eszembe, hogy utolsó útja végén talán szívrohamot kapott, miután megállt, és talán hónapokig nem tűnt fel senkinek. Holtteste csak ült a volánnál az YA-19 60-as rendszámú Krazban, vitalitása és jókedve kikristályosodott a korrodáló anyagban, emlékei pedig valahogy manifesztálódtak, amikor beültem.

Otthon rákerestem interneten a Skála-Coop kifejezésre, meg a MAZ-ra, míg már annyira remegtem, hogy csak befeküdtem az ágyamba, és küszködtem a lehetetlen érzéssel, hogy Ványa szemében egy egész letűnt kor kísértetét láttam, mely néha még átsejlik a múló idő folyamában, amikor az ember olyan helyre téved, ahol a múlt csendesen enyészik.

– Köszönöm! – suttogtam félálomban, és valóban hálát éreztem.

Álmomban egy hatalmas bevásárlócentrumban álltam a polcok közt, ahol temérdek olyan készülék vett körül, amiket régi fotókon láttam. Minden csillogóan új volt, és amikor oldalra néztem, láttam, ahogy Ványa pár méterrel arrébb egy készülékre mutat. Jól láttam az elején a típusszámot, az M11-et, az öreg pedig rám mosolygott.

R. Harbinger

Légy önmagad!

Süni Péter leült a gomba-székére, majd beszívta az osztályterem reggeli illatát. Sorba rakta a füzeteit, és egymás mellé fektette ceruzáit. Arról ábrándozott, hogy ő is tanár lesz, miközben megérkeztek a többiek.

Sebesen iszkolt át a termen Cin-Chan, az erdei egérkislány. Cikk, Cakk és Cukk, a cickány ikrek loholtak a nyomában. Versenyeztek, ki ér előbb a helyére. Szürke, a vakond szódásszifon szemüvegben kerülgette a padokat a gombájáig. Nekiütközött Süni padjának, és megtörte a ceruzák rendezett sorát. Süni Péter fújt egyet, majd megigazította az íróeszközöket.

Turcsi, a denevér átsuhant az osztályterem ablakán, tett egy tiszteletkört a többiek fölött, azután leszállt a helyére. Őt követte Nyúlánk, a legmagasabb diák az iskolában. A kis vidra nagy lendülettel huppant le Süni Péter mögött, és megrengette a padját. A ceruzák újfent odébb gurultak a rázkódástól. Süni ismét fújt, és igazított.

Füles tanárnyúl beugrált a terembe, és megállt az asztalánál. Üdvözölte az osztályt, azután folytatta: – Szeretném bemutatni nektek Dollit, az új osztálytársatokat! – Egy mókuskislány lépett a terembe, aki rózsaszín masnit hordott a hajában, és füzetet szorított a mellkasához. – Szeretném, ha kedvesen fogadnátok!

– Szia, Dolli! – üdvözölte kórusban az osztály.

– Sziasztok! – válaszolta a mókuslány félszegen, majd helyet foglalt Süni Péter mellett.

– Nos, vágjunk is bele! – mondta Füles tanárnyúl. – Kezdjük valami egyszerűvel az első napon, mondjuk találós kérdésekkel! Íme az első: Szereted vagy nem szereted, ha megeszed, megkönnyezed. Mi az?

Cikk, Cakk és Cukk összedugták fejüket, ahogy mindig szokták. Tanárnyúl türelmesen várta, hogy megvitassák a választ.

– Hagyma – felelte Cakk.

– Pontosan – helyeselt Füles tanárnyúl. – Szép leányka ül a fán, piros ruha derekán, de szíve olyan, mint a kő. Tudjátok, ki lehet ő?

Süni Péter tudta a választ, de meghagyta a lehetőséget másnak. Oldalra pillantva meglátta, hogy Dolli, a mókuslány a helyes választ körmölte le a füzetébe. Hamarosan Cin-Chan is elcincogta azt: – Cseresznye.

– Így van – dicsérte meg Füles úr. – A következő a tied lesz, Szürke.

Süni Péter oldalát fúrta a kíváncsiság, Dolli miért nem válaszolt, ezért megkérdezte: – Miért nem feleltél a találós kérdésre?

Dolli vállat vont csak, de Süni nem tudta annyiban hagyni a dolgot.

– Tudod a választ erre a kérdésre is? – Dolli bólogatott. – Akkor miért nem jelentkezel?

– Nem akarok okostojásnak tűnni – felelte őszintén, leszegett fejjel a kislány.

Süni Péter átérezte Dolli zavarát. Ő volt az osztály legokosabb tanulója, és régen ő is félt, mit gondolnak róla a többiek. Csakhogy sosem piszkálták az esze miatt, és biztosra vette, hogy az osztálytársai a lányt is kedvelnék.

– A szüleim mindig azt mondják nekem, legyek önmagam. Ezért azt mondom, ne félj megmutatni, milyen okos vagy!

Dolli nyelt egyet, de szeme megcsillant. Süni Péter bátorítóan bólintott felé.

– Senki sem tudja a választ? – kérdezte a tanárnyúl.

A mókus kislány végül jelentkezett.

– Igen, Dolli? – mutatott felé Füles úr.

– A válasz… – Dolli megállt sóhajtásnyi időre. – Szemüveg.

– Így van!

Mindenki az új tanulóra nézett. Tapsolni kezdtek, ami közben Turcsi szárnya surrogó hangot hallatott. Dolli szélesen elmosolyodott, majd Sünire pillantott. Ő ismét bólintott, hogy válaszoljon a következő kérdésre is. Miközben Dolli már majdnem kiesett a padból, úgy jelentkezett, Süni Péter elképzelte, ahogy ott áll Füles úr helyén. Tetszett neki az ábránd, ezért megfogadta, ha tanár lesz, sosem lesz tüskés a kedve.

Magyarország, 1962 – Egy alföldi kisvárosban megjelenik egy belügyminisztériumi nyomozó. Vajon mi keresni valója lehet ennek a kollégái szerint is kissé különc figurának a szentesi éjszakában?

Túri András Csaba rendkívül plasztikus, intenzív, látomás-szerű képekkel és leírásokkal örvendezteti meg az olvasót a távoli múltról és a jövőről is. Ügyesen, értő módon helyezi a misztikumot a realitásba. Ezáltal válik szürreálissá ez a mágikus-realista alkotás.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

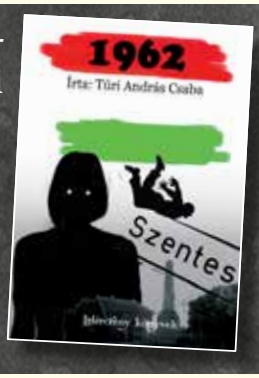

n13

Az ember, aki az ivás által ismerte meg a világot

Rubinstein-Waldhauser Béla az ivás által ismerte meg a világot. Ez így szép, és jó... Oké! Nem szép, nem jó, de igaz.

Szóval ez a derék ember ivott (akár a gödény) már bort, a világ minden tájáról.

Kóstolt lágy Malbecet Argentínából és Dél-Afrikából. Ivás közben képzeletben végigjárta a csodák földjét, az Andok gleccsereitől kezdve, Mendoza gazdag szőlőskertjein át, egészen Buenos Aires nyüzsgő nagyvárosáig.

Dél-Afrikában időzve egy hirtelen ötlettől vezérelve meglátogatta a Hluhluwe-Umfolozi Vadrezervátumot, ahol megcsodálta az öt nagy szafari állatot, az oroszlánt, az elefántot, a leopárdot, a bölényt és az orrszarvút. Aztán vidáman időzött Durban méltán híres strandján, s miután teljesen berúgott, csak lárvaszerű arccal bámulta a kék Indiai-óceánt.

Villányból Csókaszőlőt, Cabernet Francot, Cabernet Sauvignon és némi Portugiesert ivott, miközben végigsétált a hangulatos pincesoron, megnézte a szoborparkot, és elgyönyörködött a páratlan naplementében.

Szlopált Eszterbauer-féle „Tanyamacskát" Szekszárdról, meg „Nagyapám"-féle Kadarkát. Bejött neki, akár a nagybetűs élet.

Egerben jóféle Merlot volt a befutó, meg némi Bikavér. Alkalmanként egy kis Ostoros Csipke rozé. Naná, hogy felment a várba szétnézni, miközben a részegség egy bizonyos fokán már rég meghótt fickókkal társalkodott.

Hosszú hétvégeken BB-féle Dunántúli Blauer Portugieserrel kirándulgatott az ország nyugati felén, majd a „magyar tenger" következett.

Balatonboglári Cabernet Sauvignonnal meg Kristinussal magába ivott legalább kétezer óra napsütést, miközben vígan lubickolt a hűs habokban.

Ha elunta magát Lellére ment, hogy Konyári Fecskékkel kergesse a legyeket. Badacsonyban Sike Balázs 2021-es Skizója csalt könnyeket a szemébe, ahogy a csodás táj varázsa megigézte.

Ha netán délre, mondjuk Horvátországba szeretett volna utazni, akkor csak betolt némi Svirce Plavac Mediteranot vagy Plavac Malit és már ott is volt a tengerparton.

Gyakran látogatta Ausztráliát is, és ámulva nézte a hosszú farkú kengurukat, miközben bársonyos Yellow Tail Shirazt kortyolgatott.

Ha Kaliforniába vágyott napozni a beach-re, akkor csak rendelt egy üveg Francis Coppola Diamond Claretet, mondjuk a 2019-es évjáratból. Óvatosan kibontotta, megforgatta a szájában, apró kortyokban leeresztette a torkán, és máris ott volt. Órákig képes volt hallgatni a hullámok lágy loccsanását vagy a borzas sirályok rekedt rikácsolását. Az óceán és a sötét, zamatos Claret teljesen elandalította ánizs és karamelljegyeivel. Az áfonya, a pörkölt kávé, a fekete ribizli és a könnyű dohány ízeivel. Az egész utazás annyira telt, testes és hosszú lecsengésű volt, hogy Béla úgy érezte, ez a megtestesült Paradicsom.

Ha csak könnyű és gyors franciára vágyott, akkor érett cuvée-ket kóstolt Bordeaux-ban, ahol a Place de la Bourseon a habos felhők, költőien tükröződnek vissza a szökőkút vizéből.

Így utazott hát hősünk térben és időben. A világ minden táján elterjedt szőlőtőkék magukba olvasztották a föld jellegzetes ízeit, aromáit, amik a végső stádiumban Béla bá' testének részévé váltak.

Aztán egy nap, pár évtized italozós utazgatás után, Béla bá' akadozó nyelvvel így kiáltott fel: – Azt a cukrozott csibecombcsontba szúrt Moszkvics luxuskisbusz slusszkulcsát! Mindenhol jártam már e széles világon, és mindent megnéztem! Ma már tudom, hogy a rájára mindig rájár a rúd, és hogy Jamaica nem az amerikaiaké, hanem csakis a jamaicaiaké! Láttam már szőrös hörcsögöt, amint épp szörpöt szörcsögött, és láttam Lenin mauzóleumának a teljes millenniumi lelinóleumozását! Világpolgárrá váltam! – üvöltött, akár a fába szorult lélek, majd teljes testhosszal végigvágódott a kétes hírű kocsma, a Végállomás retkes kőpadlóján.

A.K. András

A találmány és a tisztesség

Béla komótosan locsolta fel gázolajjal kertje egyik távoli sarkában lévő rozogának és elhanyagoltnak látszó faházát. Már múlt héten bejelentette a pécsi önkormányzatnál és a tűzoltóságnál a kerti hulladékok elégetését. Bizonyos értelemben hazudott, nem mondott igazat. Szó sincsen semmiféle kerti hulladékról. A faházban méregdrága gépek, szerszámok, laptopok és igen nagy mennyiségű feljegyzés és dokumentumok vannak, melyekért a világ valamennyi kormánya és azok titkosszolgálata eladná a lelkét is. Tudja ezt Béla is. Holnap lesz a hivatalos bevezetése a tudományos életbe. Zsebében tudhatja a Nobel díjat, ha nem szúrja el. De nem mindenáron akarja ezt. Vannak feltételei, vannak elvárásai. A három negyvenliteres kiürült kannára nézett. Igen, ez elegendő lesz. Majd kinyitotta az ötliteres benzineskannáját és alaposan belocsolta vele az egyetlen helyiségből álló faház közepén felhalmozott papírokat, majd egyetlen csíkban a földre locsolva kiment és távolodott a háztól. Amikor a kanna kiürült, már jó húsz méterre lehetett, így azt biztonságosan meg tudta gyújtani. A tűzcsík elindult az épület felé, majd belobbanva pillanatokon belül lángokban állt az egész épület. Tíz perc múlva magába roskadt a faház, és másfél óra múlva már csak izzó parázs volt a talapzata helyén. A bent lévő gépek, laptopok és szerszámok a nagy hőségben itt-ott megolvadva megfolytak elveszítve eredeti formájukat. Béla elégedetten dőlt hátra a kerti székében, egyik kezében egy üres sörösüveggel melynek valamikori tartalma már őt gazdagította. Elégedettségében nyugtázta, most már ő és a családja is biztonságban vannak. Nyakában egy bőrszütyő, benne két piros és két kék rajzszegnek tűnő valamivel. A rajzszögnek kinéző valamiknek a kék és a piros feje egymásnak volt fordítva, okkal. Ha nem így tenne a mi Bélánk, pillanatokon belül belehalhatna. De így tett, hiszen pontosan tudta hogyan működnek a találmányai. Hamarosan megérkezett régi barátja, Feri is, a helyi tűzoltóparancsnok. Hozott magának egy kerti széket ő is, és leült gyermekkori barátja mellé. Lenyúlt a vödörbe és kivett egy sört. Az halkan szisszent mikor kinyitotta. Koccintott Bélával, majd nagyot húzott belőle.

– Készen vagy?

– Kész.

– Biztosan így akarod?

– Nem, de nem volt választásom. Holnap el fogják árasztani a környéket a rendőrök és a titkosügynökök. A házamat is darabokra fogják szedni.

– Hová küldted a gyerekeidet és a feleséged?

– A Maldív szigetekre egy ötcsillagos hotelba, teljes ellátással két hétre. Ma reggel utaztak el.

– Tudnak róla?

– Nem, csak a feleségem. Maradni akart, de sikerült megértetnem vele, ez nagyon nem jó ötlet.

– Mikor lesz a nagy fellépés?

– Holnap a híradó közben, ez lesz a fő hír. Élő egyenes adásban adják le.

– Félsz?

– Rettegek! De muszáj ezt meglépnem. Vissza akarom kapni a régi életemet.

– Gondolod, sikerülni fog?

– Mondjuk úgy, esélyes.

* * *

Másnap a híradó különkiadásában bemutattak egy találmányt, ahol egy egyszerű villanyszerelő magyarázta el dióhéjban annak lényegét. Bármilyen hőenergiából villamosenergiát képes előállítani, legyen az öt fok vagy ötezer, de lehet akár ötvenmillió is. Teljesen mindegy mert a négy rajzszögszerű eszköz azonnal átalakít és egyáltalán nem károsodik, nem kopik, nem csinál veszteséget. A teljes hőenergia száz százalékát átalakítja valami löttyé, majd azt visszaalakítja egyenárammá, ha szükséges. Bárhol, bármikor bármely körülmények közt, bármennyi idő múlva, nulla veszteséggel. A tévéstáb szkeptikusai minden módon próbálták ezt cáfolni, minden módon elszabotálni, de az eredmény mindig ugyanaz lett. Béla kezében két vastagabb méteres szigetelt vezeték. Egyik fele egy dunsztosüvegben, másik fele mindig az adott hőforrásra érintve. A végeredmény mindig ugyanaz lett, az ötliteres üvegben lévő kékes folyadék szintje mindig magasabb lett egy parányival. Végső próbaként behoztak egy húsz centiméteres acélkockát, amit fehér izzásig hevítettek lángvágó pisztolyokkal. A kamerák három állásból vették, ahogyan Béla még hozzá sem ért a két piros végű rajzszöggel, melyeknek a hegyes végei a vastag szigetelt vezetékek egyik kézben tartott felébe voltak beleszúrva, máris szinte folyt a dunsztosüvegbe a kékesen ragyogó energia a vezetékek másik végéből, ahová a kék fejű rajzszegek voltak beleillesztve. A fehéren izzó tömör fém szinte azonnal, másodpercek alatt lehűlt az abszolút nulla fokra, ami, lássuk be, még a laikusok számára is lehetetlennek tűnik. Nem is beszélve arról, hogy az ötliteres dunsztos üveg pillanatokon belül negyedig telt a haloványan derengő kékes löttyel. Színtiszta folyékony energiával. Majd ezek után Béla belenyúlt puszta kézzel, és megkevergette azt, mintha csak málnaszörp lenne. Majd azután a stúdió munkatársai behoztak raklapokon lemerült akkumulátorokat, szám szerint ötven darabot előkészítve, és mellé hősugárzókat is. Emberünk megfordította a kék és piros rajzszög alakú átalakítókat, és az akkumulátorokat direkten töltő csatlakozókba dugva a szabad végeket. Ezúttal a kék folyadék fogyni kezdett. A kijelzőkön lehetett látni, valamennyi akkumulátor tölteni kezdett maximális

teljesítményen, és ezzel párhuzamosan valamennyi hősugárzó is működött, leadva a maximumot, amikre képesek voltak. Százszázalékosan meggyőzte a szkeptikusokat az itt elért és bemutatott eredmény. A híradónak már rég vége kellett volna lennie, de nem álltak le. A nézettségi ráta évtizedes rekordokat döntött, égtek a telefonvonalak, mindenki tudni akarta, ez valós-e? Amikor a bemutatónak vége lett, Béla egy egyszerű kalapáccsal megsemmisítette mind a négy rajzszeget. Csak a dunsztosüvegben maradt kékes lötty maradékát hagyta meg a titkosszolgálatok embereinek, mégis legyen némi tárgyalási alap. Akkor a riport befejezéseként megkérdezték Bélát, mit is akar a találmányáért cserébe.

– Mit is akarok? Nem pénzt, nem hatalmat és még csak nem is elismerést.

– Akkor mégis mit?

– Átadom az emberiségnek. Nem a nemzeteknek és nem az államoknak. Nem hatalmi ágaknak, hanem a Föld valamennyi lakójának a tulajdonába kerül. Ennek egy feltétele van. Semmilyen indokkal sem használható fel rosszra. Sem fegyverként, sem gyilkoló eszközként, se másokat rabszolgaságba taszító dologként. Soha nem kerülhet egyetlen cég vagy ország tulajdonába sem. Vagy mindenkié lesz, vagy senkié. Ez az egyetlen feltételem.

* * *

Két hét múlva érkezett haza Béla családja. A gyerekek legnagyobb meglepetésére a házuk és a telkük helyén csak egy négy méteres lyuk tátongott. Az utolsó szegig mindent elvittek. Nem maradt semmi sem. Még a termőföldet is kimerték és átszitálták, majd titkosítva elraktározták. Béla a stúdióból aznap este elindult haza, de soha nem érkezett meg. Eltűnt. Soha többé nem került elő sem ő, sem semmi sem, ami a tulajdonában volt. A kormány emberei nem magyarázkodtak. Csak átadtak nekik egy címet és az új házuk kulcsait, na meg úgy mellékesen a családfő halotti bizonyítványát. Mostantól itt fognak élni, ha tetszik, ha nem. Hatalmas visszhangja volt az esetnek világszerte. Természetesen, mint minden csoda, ez is három napig tartott. Egy hónappal később hírül adták, hogy egy aszteroida becsapódhat a Földbe fél éven belül, hatalmas pánikot keltve világszerte. Természetesen, rá pár hétre kiderült, elszámolta magát valaki a NASA-nál. Fejek hullottak, botrányok törtek ki, Talk shaw-kban parodizálták ki őket. Az emberek aránylag hamar Bélátlanítva lettek. Két évvel később az amerikai kormány bejelentette, hatalmas áttörést ért el a termo-elektronikai fejlesztések terén. A fizikai Nobel-díj átadón egy amerikai professzorokból álló csoport vehette át a neves elismerést. A felvételeken jól láthatóan egy dunsztosüveg-szerű tárolóedénynyel pózoltak, benne valami kékesen parázsló folyadékkal. Tiszta energiával, meg valami rajzszög szerű dolgokkal. Kettő kék és két piros fejű speciális átalakító eszközzel. Szigorúan titkosítva mindent is ezekről, csak homályos képeket közzétéve.

* * *

Béla már nem volt testes. Láncra verve várta a kihallgatását valami tömlöcfélében. a föld alatt kétszáz méterre teljes sötétségben. Ez volt a napi program, már több mint két éve. Már nem tudja mit nem szabad elmondania, már nem is emlékszik rá. miért van itt. Csak azt tudja. ki kell tartania. Csak a hite maradt, élete és reményei szertefoszlottak. Sejti, kiszedhették belőle, amit akartak, mert már nem vigyáznak rá, már nem fontos, életben marad-e vagy sem. Mégis, néha, mikor esszébe jut, kacagnia kell. Várja már, mikor robban a bomba, amikor verőlegények érkeztek a sötét cellájába és szó nélkül ütni, verni kezdték. Majd rugdosni amikor földre került. Béla hangosan nevetett miközben lincselték. Már régóta nem érzet fájdalmat, viszont megjött a bizonyosság. Igen, felrobbant az a bizonyos időzített bomba. Felrobbant, amit bő két évvel ezelőtt élesített. Kacagott, hangosan hahotázott, miközben halálra verték. Végül is ő nyert.

* * *

Feri, miután eltűnt barátja pontosan azt tette, amit korábban megbeszéltek, azt a hüvelykujj nagyságú vízhatlan csomagot elrejtette a tűzoltóállomás egyik muzeálisnak minősített tűzoltóautójának a hátsó lökhárítója mögé. Majd amikor bejelentette az amerikai kormány a hihetetlen felfedezését, felkereste a Béla által megadott internetes csoportot, és átadta nekik az elrejtett adathordozót. A fizikai Nobel-díj átadásának napján, az előtt kettő perccel az Anonymous nemzetközi hackercsoport világszerte nyilvánosságra hozta a Béla által elkészített dokumentumokat, videókat, magyarázatokat és részletes leírásokat is a végrendeletével együtt. Azt is, hogy ha eltűnik hol kell keresni őt nagy valószínűség szerint, és kinek állt érdekében, hogy ez megtörténjen.

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen és legálisan letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

chtulhucult

A Szűz Istennő testet ölt

A komor, ólomszürke felhők alatt hullámzó tintaszín fenyves mélyén magányos lovas poroszkált. A hátas nem a civilizált vidékek beltenyésztett, törékeny lábú csökevénye volt, hanem szívós, félvad, barbár jószág. Egy ilyen állat még újszülött csikó korában is képes volt elbánni egy farkasfalkával, hiszen a zord északi vidékeken máskülönben esélye sem lett volna az életben maradásra.

Lovasa szálfatermetű szőke harcos, ki mindössze egy farkasprém ágyékkötőt és térdig érő, bölénybőr csizmát viselt. Köpönyeg gyanánt egy medvebundát kanyarított zabolátlan őserőtől duzzadó teste köré. Páncélt soha nem öltött magára, a könyörtelen északi vadonban élő barbár törzsek mélyen megvetették azokat a szánni való puhányokat, akik gyávaságból vasruhába rejtezve védték magukat a csatában.

Hátára csatolt tokjában nehéz, rúnákkal ékes pengéjű pallos, melyet értő északi kezek kovácsoltak tökéletesre. Széles, bronzveretes bőrövén pénzesszütyő és csontmarkolatú vadásztőr. Az egyszerű nyereg mögé szíjazva az a kevés felszerelése, amire szüksége volt. Aki ránézett, rögvest tudhatta, hogy a birodalom határain túlról érkezett, ahol még nem züllesztette a férfiakat ernyedt rongybábuvá a civilizáció.

Roppant, boltozatos mellkasán régi sérülés nyoma. Népének férfivá avatási rítusa volt, hogy az ötödik nyarukat megért fiúgyermekek mellét apjuk vadászlándzsával döfte át, oly erővel, hogy a súlyos vashegy a hátuk közepén bukkant elő. Ha a kölyök jajszó, élelem és víz nélkül kibírt egy hetet egymagában a vadonban, nemzőatyja kitépte testéből a fegyvert, kiégette a sebet és onnantól a fiú nem volt gyermek többé.

Dél felé tartott, az út java részét már maga mögött tudhatta. Ha minden jól alakul, néhány nap múlva csengő érmék üthetik brutális erejű markát.

Hirtelen megreccsent egy száraz ág, és az éber, harcedzett ló veszélyt szimatolva felhorkant. Wulfhörr, az északi résnyire szűkült szemekkel, gyanakodva futtatta végig jégkéken villanó, metsző pillantását a környező fákon.

Halk szisszenés hallatszott, s a barbár erős keze szemmel követhetetlen gyorsasággal kapott a levegőbe. Nyaki ütőerétől alig egy ujjnyira, röptében állította meg a nyílvesszőt, melyet a fák sűrűjéből küldött útjára alattomos, gyáva ellenfele. Megvetően szétmorzsolta a szakállas hegyű nyilat. Így, hogy lelepleződött ocsmány ármánykodásuk, az orgyilkosok kénytelen-kelletlen előléptek rejtekükből. Tucatnyinál is több, bűzlő rongyokba öltözött, rothadó fogú útonálló vette körül az északit, kezükben csorba, rozsdás kardokat, bárdokat és vasszegekkel kivert bunkókat szorongattak. Hármójuknál repedezett íjak voltak, cseppet sem hajaztak ezek a játékszerek az északi barbárok mesterien elkészített fegyvereire, melyek egyetlen lövéssel képesek voltak csontszilánkokká és vérfelhővé robbantani az erdei bölény vaskemény koponyáját.

– Mostan meghalol! – vartyogta az egyik, embernek alig is nevezhető haramia, csonka, fekete fogai közül nyálat frecsegtetve.

– Hehehe, belezzed ki a sárga hajút, Görényarc! – ugatta-viháncolta egy másik emberkorcs.

Vezérük, akinek fertelmes pofája valóban némi hasonlóságot mutatott az említett állattal, meglendítette rászáradt vérfoltokkal borított, ósdi csatabárdját.

– Koponyádból vedelem majd a seritalt! – ordította Wulfhörr felé.

Egy szemvillanás, és a söpredék rablógyilkosok emígyen felbátorodván, mindahányan rázúdultak a barbárra.

Wulfhörr megrántotta lova kantárját, mire a bestia erős hátsó lábaira ágaskodott, s kapáló mellső patája csapásától érett dinnyeként hasadt széjjel az egyik támadó majomszerűen alacsony homloka. A barbár fürgén kivonta tenyérnyi széles pengéjű pallosát, suhintása nyomán vérgejzír szökött a sötét felhőkkel terhes ég felé, ahogy pörögve hullt a fenyőtűk közé Görényarc gyomorforgatóan rút feje. Lovát körbetáncoltatva az északi újra meg újra meglendítette vérmocskos acélpengéjét, görbe, rühes bőrű végtagokat csapva le, ócska fegyvereket törve ketté. Rövidesen csak egyetlen orvtámadó maradt életben, aki látva társai dicstelen, de jól megérdemelt pusztulását, fajtájára jellemző módon rettegve felnyüszített, majd inaszakadtából rohanni kezdett a fák között. Wulfhörr laza csuklómozdulattal elhajította a súlyos kardot, amit sok más férfi két kézzel sem bírt volna felemelni. Az edzett északi acél szélsebesen röppent a menekülő haramia felé, játszi könnyedséggel ütötte át a lapockái közét, hogy csak a fegyver keresztvasa állította meg. A gyilokszerszám egy fenyőfa törzséhez szegezte a nyomorultat, aki azonnal kilehelte sötét lelkét.

A barbár erőlködés nélkül kiszabadította pallosát, majd megtörölte a véres acélt az egyik dögletes szagot árasztó hulla rongyaiban. Felpattant egykedvűen topogó lova hátára és továbbindult úti célja, a hegyek között megbúvó magányos falu felé. Mögötte csak a ronccsá szabdalt holttetemek maradtak, a bőséggel kiömlött vért lassacskán felitta a komor ősrengeteg fekete földje. Varjak gyülekeztek a fák ágain, hogy a döghúsból belakmározzanak.

Fertályóra múltán Wulfhörr már el is feledte az egész közjátékot.

* * *

Az út hamarosan egy irtásra ért, Wulfhörr innen már láthatta a szemközti hegyoldalban megkapaszkodó falut.

Az egyszerű gerendaházak felett, magasan a hegytetőn bánatos hollóként gubbasztott egy kisebbfajta kastély. Inkább hasonlított erődítményre, mint nemes várúr otthonára. Az északi ide tartott a baljóslatú rengetegen át, hogy elvállaljon egy jövedelmezőnek ígérkező feladatot.

Egy hete már, hogy hírét vette, kardforgató zsoldost keres a kis erdei tartomány ura. Mióta a birodalom északi határvidékét járta, ilyesféle munkákkal kereste meg a húsra, sörre és szajhákra valót.

Midőn a fenyegetően toronyló hegyek mögé merült a nap, vérvörös fénybe vonva a tájat, Wulfhörr letáborozott egy rákosan burjánzó, halódó fa tövében. Sötétedés után egy ízben mintha vérfarkas árnyát látta volna a közelben settenkedni, de egyetlen vérfagyasztó üvöltéssel menekülésre késztette az éjszaka eme férgektől hemzsegő bundájú rémfajzatát.

Reggelre kelve felkerekedett, bekebelezte ami étele még megmaradt, s meg sem állt, míg a faluba nem ért.

A település talán ha két tucat faházból állt, a fogadó és a templom voltak az egyedüli kőépületek. Wulfhörr nem tudta ránézésre megállapítani, kinek szentelhették az utóbbit. Nyilvánvalóan valamely szánalmas és gyenge birodalmi istenségnek, akit a puhány civilizált népek imádnak. Együgyű pórnép bámulta szájtátva a barbárt, az álmélkodástól nyáluk is kicsurrant. Wulfhörr ügyet sem vetett a baromszerű falusiakra. Megszokta már a jogos csodálatot, hisz nem mindennap láthatnak a birodalom bávatag alattvalói igazi északi harcost.

Mennydörgő morajjal kordult meg a gyomra, mivelhogy aznap még alig evett valamit. Legelébb tehát a fogadó felé vette az irányt. Lovát kipányvázta egy roskatag kerítéshez, majd a jobb napokat látott épület bejáratához lépdelt. A félig szétrohadt cégéren felirat, a girbegurba betűket Wulfhörr a szokatlan erőfeszítéstől gyöngyöző homlokkal egyesítette szavakká. Alig telt belé néhány ezer szívdobbanásnyi idő és már a teljes szöveget megértette. – Döglött Nomád – mondta ki hangosan. A birodalom hírhedten rossz viszonyt ápolt a kelet felől rendszeresen rátörő nomád törzsekkel.

Bentről beszélgetés és csörömpölés hallatszott, szimatoló, büszke orrát nehéz ételszag csapta meg. Az ajtó nem engedett, hiába nyomta-tolta. Bizonyosan kifelé nyílik tehát, nem befelé. A barbár mostanra azonban elveszítette minden türelmét. Ideje, hogy megmutassa ennek az elfajzott egértanyának, hogyan is mennek a dolgok a zord és kíméletlen északon.

* * *

Wulfhörr egyetlen rúgással beszakította a düledező fogadó tölgyfából ácsolt, vasalt ajtaját. Odabent bűzös félhomályba burkolózó, alamuszi alakok kuporogtak durván összetákolt asztalok körül, a bejárattal szemközti pult mögött mocskos kötényt viselő, hájas, kopasz férfi törölgetett egy kopott fakupát. Vörös hajú, nyeszlett segédje éppen rossz, savanyú bort töltött egy szutykos ábrázatú favágónak. Minden kancsal szempár a belépő barbárra szegeződött, de annak jégkék, tiszta északi tekintetét egyikük sem állta. Igyekeztek apróra összehúzni magukat, és belemerülni saját, nyomorúságos és említésre sem méltó üzelmeikbe. A szőke óriás döngő, határozott léptekkel a söntéspulthoz ment, recsegtek talpa alatt a megvetemedett, szurtos padlódeszkák.

– Adj innom, féreg! – morrant a nyüzüge szolga szeplős képébe.

– Bort vagy sört parancsol uraságod? – kérdezte vinnyogva a kehes kreatúra.

Wulfhörr elvicsorodott, alsó szemhéja remegni kezdett. Nehéz volt őt kihozni a sodrából, ám ez az ostoba, répahajú senki mégis elkövette eme végzetes hibát oktalan, nyivákoló hangon előadott fecsegésével.

– HÖÖÖÖÖRRRRRR! – bömbölte a barbár, ahogy két hatalmas keze közé kapta a meggondolatlan bugris rőt, zsíros lobonccal benőtt koponyáját. Iszonyú erővel csapta a pultba, agyvelő, vér, törött fogak és nyálkás kocsonyává préselt szemgolyók terítették be a helyiséget.

Szikrázó szemekkel pillantott körbe, akad-e még itt olyan bolond, aki ujjat húzna vele. A falusiak moccanni sem mertek, egyiküknek fehéres hab verte ki a szája szélét, majd hörögve lefordult a székéről és nem mozdult többé.

A hájas fogadós fürgén egy kancsó bort és egy óriási kupa sört tett a pult épen maradt végére.

– Bocsásson meg nagyuram ennek a szánalmas hernyónak! Parancsoljon, fogyassza egészséggel, a ház vendége! – hebegte, izzadó homlokát törölgetve a savanykás szagú, ragadós konyharonggyal.

Wulfhörr két jókora kortyintással felhajtotta az italokat, majd dobhártyarepesztő hangon beffentett egy jóízűt.

– Húst! – csapott egy ezüstpénzt a félig összedőlt pultra.

A zsíros képű fogadós sebesen vakkantott néhány szót a konyha felé, az északi pedig leült az egyik üres asztalhoz. Jókora pallosát lecsatolta és maga mellé tette, az emberhosszny fegyver közben mindent lesodort a szomszédos asztalról. Az ott ülő jelentéktelen figura fogvacogva elnézést kért, majd úgy eliszkolt, hogy az egy patkánynak is becsületére vált volna.

Wulfhörr nemsokára gőzölgő, zamatos szarvascombot marcangolt erős, fehér fogaival, széles, szögletes állán zsír csorgott. Ahogy ezzel végzett, foghegyről odavetette a tar fejű hájpacninak:

– A kastély. Hogy jutok oda?

A fogadós készségesen útba igazította, majd amikor az északi felállt és távozni készült, még annyit mondott behízelgő szolgavigyorral a képén:

– Térjen be máskor is uraságod, ha erre jár!

Wulfhörr lassan, ráérősen megfordult és mélyen a remegő térdű, elhízott fickó szemébe nézett.

– Wulfhörr vagyok, az északi. Nekem a magadfajta ne mondja meg, mit tegyek. Értesz engem, ugye?

A hordóhasú kezdte felfogni, hogy nem érdemes tovább feszítenie a húrt, ha meg akarja érni a holnapot. Sűrű bólogatások közepette motyogott maga elé valami zagyvaságot, ami olyasminek hangzott, hogy „igenuram, igenuram”.

Az északi átlépett a pozdorjává zúzott ajtó maradványain, majd megállt a küszöbön, az utcáról beáradó fény élesen kirajzolta izmoktól duzzadó alakját. A derekára akasztott bőrszütyőből egy újabb ezüstöt húzott elő, amit a válla fölött odapöccintett a fogadósnak, hátra sem nézve közben.

– Készíttess új ajtót! – szólt, és már ott sem volt.

* * *

Lovát odalent hagyta a faluban, majd felkaptatott a kastélyhoz.

A kapunál lándzsás őrök álltak, Wulfhörr szánakozva nézte láncingüket, nyakvédővel ellátott sisakjukat, ovális pajzsukat. Tudta jól, puszta kézzel is szívdobbanásnyi idő alatt törné szilánkokra mindkettejük gerincét.

– Ki vagy és mi dolgod itt? – kérdezte fontoskodva az idősebbik.

– Wulfhörr vagyok és a gazdádhoz jöttem, te házőrző kutya. Kardforgatót keres, amit most már nem is csodálok, ha minden embere ilyen magadfajta semmirevaló korcsfajzat – mondta jeges nyugalommal, ajkain halovány, magabiztos mosollyal az északi.

– Korcsfajzat az a barbár szuka anyád, te bolhás vadember! – üvöltötte a katona, de hangja szűkölő nyögésbe fulladt, amint Wulfhörr acélizmú lába előrelendült, hogy irtóztató erejű rúgással vér- és húskásává zúzza a hígagyú szájhős parányi heréit. A barbár, hogy teljessé tegye a senkiházi játékkatona szégyenletes vereségét, bestiális erejű köpést küldött az eszméletét veszített mitugrász bárgyú képébe, ezzel megvakítva fél szemére.

– Azonnal szólok Cornelius nagyúrnak, hogy megérkezett Wulfhörr, a zsoldos! – tért észre tüstént a fiatalabbik strázsa. Jóféle északi nyálban és saját véres vizeletében fetrengő társát magára hagyva eltűnt a kastély belsejében. Kisvártatva visszatért, hogy elkísérje az óriás termetű barbárt ura színe elé.

A katona a fallal körbezárt udvaron át a szögletes, cseréptetős főépületbe vezette a szőke harcost, majd felfelé egy lépcsősoron. Nem tudván féket vetni a nyelvére, megszólította Wulfhörrt:

– Az északi úton érkezett a faluba, ha nem tévedek. Arrafelé régóta sanyargatja az utazókat az aljas Görénypofa és koszos rablóbandája. Szerencséje Wulfhörr uramnak, hogy nem futott össze a vadonban ezzel a veszedelmes kompániával.

Wulfhörr megvetően csóválta a fejét. Valóban sajnálatosan elsatnyultak ennek az oly nagyra tartott birodalomnak a lakói, ha egy tetves patkányokból verbuválódott gyülevész csürhe is fenyegetést jelent nekik.

– Görénypofa mocskos húsából már a borzok vacsorálnak, ha ugyan a gyomruk ki nem adja magából az ily silány eledelt. Söpredék cinkosai úgyszintén a dögevők számára szolgálnak terített asztalként – közölte az északi az elképedt katonával.

– Görénypofa feje tíz aranyat ér a tartományban, a társaié meg külön egyet-egyet! – felelte az őr.

– Nem tudhattam, hogy minden mocskot érdemes felszednem, ami a csizmám talpára ragad – nevetett érces hangon Wulfhörr.

A beszélgetésnek itt vége szakadt, mert közben a kastély nagytermébe értek. A falakon pajzsok, fegyverek és vadásztrófeák függtek körös-körül, a terem szemközti végében súlyos tölgyasztal mögött ült Fulgentius Cornelius, a környező vidék ura. Élete delén jócskán túl járó, büszke tartású férfi volt, látszott rajta hogy a maga idejében nem rettent meg a harctól. Bizonyára északi vér is csordogált az ereiben. Üdvözölte a barbárt, majd hellyel kínálta az asztalnál.

– Hallottam a sajnálatos félreértésről, ami a kapunál történt. Kérlek ne neheztelj az embereimre, errefelé ritkán vetődik el a romlatlan északi vidékek magadfajta szilaj szülötte, az itteni népség ostobábbja pedig nem tudja, kivel nem szabadna ujjat húznia! – mentegetőzött az ősz hajú nemes. Wulfhörr kurta bólintással nyugtázta a hallottakat.

– Úgy hiszem, a szolgád alaposan eszébe véste a leckét. Szót se többet róla.

– Kedvemre való ember vagy, barbár. Magam sem szívesen szaporítom feleslegesen a szót, ezt a bolond és dekadens szokást hagyjuk csak meg a züllött déli tartományok eltunyult, illatos selymekbe öltöző, férfinak aligha nevezhető piperkőc pojácáinak, akik mással sem gondolnak, csak önös perverz késztetéseik kiélésével, miközben a birodalom egykori dicsőséges napjai lassan végleg elmúlnak, átadva helyüket az általános degenerációnak.

– Igaz – morrantotta helyeslőn az északi. – Mondd hát, mi lenne a feladat!

– Egyetlen leányomat, a szépségéről és ájtatosságáról messze földön híres Aeliát sötét erők ragadták el tőlem, s atyai szívem a bánattól majd' meghasad. Az isteneknek hála, nem maradt rejtve, miféle torz lelkű gonosztevők állnak e gyűlöletes szörnytett mögött. Leányom, mint az éjjeli órákban általában, mezítelenül és magányosan imádkozott a Szűz Istennő oltáránál, ami a kastély legfelső szintjén található. Onnét hurcolták viperafészkükbe elrablói, egy gonosz, fekete kőből faragott amulettet hagyva csak maguk után, amit bizonnyal az Aeliával való dulakodás közben veszítettek el. Ezt a jelet viselik ama tiltott kultusznak a megmaradt tagjai, kik éppen ide, a sötét erdővidékre menekültek a birodalmi igazságszolgáltatás elől, amikor fény derült embertelen, hányadék szektájuk vérfagylaló praktikáira. A gyászos éjszakán az őrök egy visszataszító, abnormális démondenevért láttak tovasuhanni az éjféli csillagok alatt, kíméletlen karmai között tehetetlenül vergődő leányommal. Hozd vissza épségben Aeliát! Ha sikerrel jársz, aranyat, míves fegyvert, amit csak kívánsz, választhatsz magadnak kastélyomból.

– Látnom kell a helyet, ahonnan a leányt elragadták – mondta komoran a barbár.

Wulfhörrt felkísérték a szentélybe, ahol a gonosz amulettet megtalálták. A Szűz Istennő fehér márványból faragott szobra uralta a termet, az ügyes kezű művész szemlátomást mesterművet alkotott. Az ágaskodó bimbókkal koronázott feszes keblek, a félig lehunyt szemek, a felső ajkat végignyaló nyelv, a formás combok között játékosan elidőző kecses kezek mind-mind páratlan részletességgel voltak megformálva. Az istennő az ősi hagyományok szerint meztelen valójában volt ábrázolva, ártatlan tisztaságát kihangsúlyozandó.

Wulfhörr, bár általában nem sokra tartotta a birodalom civilizált népeinek gyenge, szánalmas isteneit, elismerően hajtott fejet az emberinél magasabb hatalom e megnyilvánulása előtt.

– Akik csak látták Aeliát, mind úgy tartják, hogy leányom rendkívüli módon hasonlít az istennőhöz – törte meg a csendet Cornelius.

– Azonnal útnak indulok. Mondjátok el, merre találom a pokolból szalajtott démonimádók gyalázatos odúját! – jelentette ki nagyot nyelve a barbár.

A sötétség tébolyult szolgái nem is sejthették, de sorsuk már akkor megpecsételődött, amikor az északi belépett a meggyalázott szentélybe.

* * *

Wulfhörr a pergamenre rajzolt térképet vizsgálgatta. Semmi kétség, ehelyütt tartják fogva az ártatlan szépséget. Két nap alatt ért ide a magányos és kopár sziklaszirthez, melynek csúcsán undok, nyálkás fekete kövekből emelt torony meredt vádlón a szürke fellegekkel borított ég felé.

Rongyos szárnyú, betegesen nagyra nőtt torz denevérek keringtek visongva az eszelős gonoszságot árasztó építmény körül. Ilyesfajta lidércfenevad tisztátalan mancsai fonódtak tehát a gonosztett éjjelén Aelia ruhátlan, karcsú teste köré. A barbár mintha keselyűvijjogáshoz hasonló röhögést hallott volna a torony felől.

– Boszorkányság! – köpte utálkozva maga elé, széles, izmos háta lúdbőrözött az eszeveszett galádság mérgező kipárolgásától.

Tégelybe zárt, bölényzsírral kevert kormot vett elő, amivel harci jeleket mázolt arcára és izmos testére. Levetette medvebőr köpenyét, kivonta rúnadíszes, borotvaélesre fent kardját.

Megvárta míg a nap utolsó, sápatag fényű sugarai is megadják magukat a sötétségnek, majd macskaügyességgel elindult felfelé a sziklákon. Északi szülőhazájában már csecsszopóként is képesek voltak a gyermekek függőleges sziklafalakon mászni órákon át, akár fejjel lefelé, tomboló hóviharban is.

Nem is telt belé sok idő, mire felért a borzalmas torony tövébe. Könnyedén megtalálta a bejáratot, amit görnyedt hátú, majomemberhez hasonlító fertelmek őriztek, idomtalan, szőrös mancsukban kétembernyi alabárd.

– Az alvilágban költitek el estebédteket! – hörögte a szörnypofák felé Wulfhörr, amint egyetlen szökkenéssel közibük pattant, s villanó pengéje nyomában romlott, feketés vérözön fakadt. A meglepett pocsékságok makogó kaffogást hallatva próbálták visszatuszkolni felvágott hasukba saját kiontott beleiket, ahogy az északi rendet vágott szétzilált soraikban. Egy sárga agyarakkal teli, nyáladzó állkapocs feléje kapott, ám a barbár lesújtott rá kardja markolatgombjával. Véres takony freccsent széjjel, ahogy a lapos orr csontszilánkjai a deformálódott rémszerzet szűk agyába fúródtak.

Hogy az őröket legyűrte, Wulfhörr csendesen, akár egy vadászó tigris, belopódzott a démontanyára. Az ismeretlen, fényt elnyelő kövekből épített falakon elgondolhatatlan rémségeket megjelenítő domborművek pöffeszkedtek, melyeket nem készíthetett emberi kéz. Felismerte köztük a gonosz amuletten is látott csápos-karmos szörnyűségeket. – A külső síkok tébolya... – suttogta az északi. Undok hangok ütötték meg a fülét, a barbár óvatosan haladt forrásuk felé. Olybá tűnt, mintha valamely gigantikus förmedvény zsigereiben bolyongana. A sötét folyosó parázstartókkal megvilágított, széles csarnokba torkollott. Itt gyűlt össze hát az elvetemült társaság, hogy elmebeteg, elfeledett káoszisteneinek kegyét keresse.

A feketébe öltözött fanatikusok bandáján túl a terem falához láncolva Wulfhörr megpillantotta a fedetlen testű leányt, aki valóban a kastélyban látott szobor remekbe szabott, életre kelt mása volt. Zord északi vére sebesebben kezdett száguldani ereiben, ahogy szemét legeltette Aelia fenséges, kendőzetlen idomain.

A gusztustalan sokadalomból ványadt, aszott madárijesztő lépett elő, kezében különös, fekete penge, melyből idegen iszonyat miazmás mérge csepegett. Wulfhörr gyanította, eme gazfickó lehet az emberi nemet megtagadni kész szekta főkolomposa. A kopasz, sápatag hullára emlékeztető alak visítva felvihogott. Temetőbűz áradt éjfekete csuhájából, karomszerű ujjával a láncra vert Aeliára mutatott, aki sikoltva próbálta kiszabadítani formás, ifjú testét kegyetlen béklyóiból.

– Ez a leány a Szűz Istennő megtestesülése! Íme, ma éjfélkor felnyitjuk zsenge, szemet gyönyörködtető mellkasát, dobogó, ártatlan vértől csepegő szívét pedig a Csápokkal Kúszó Ősfertelem setét oltárára helyezzük! Igen! Ma megfelelő a csillagok állása, hogy újra e világra idézzük a pokoli káoszfajzatokat a fényt nem ismerő űr szédítő mélységeiből! Ismét eme elmeszaggató dimenziózabálók uralják majd az örök sötétségbe borult földeket, mi pedig, mint igaz papjaik, rabigánkba hajtjuk az emberi faj megmaradt tagjait! Dicsőség az Ezer Szemmel Leskelődő Fényfalónak! – csaholta fennhangon, kifordult szemmel az alávaló ördögivadék.

A félkörben álló káoszhívők egy emberként visszhangozták utána az iszonyú szózat nem emberi fülnek szánt szövegét.

Az alabástrom bőrű szépséges leány gyönyörű szemébe kiült a rettegés, ahogy az undorító főpap felemelte a fekete meteoritkőből istentelen praktikákkal kovácsolt szentségtelen áldozótőrt.

„Eddig és ne tovább!" gondolta magában a barbár, majd egyszerre kirobbant bensejéből a felgyülemlett indulat.

– HÖÖÖÖRRRRRRRR! – bődült el pusztító haragjában Wulfhörr, csataüvöltése erejétől vérsugár lövellt elő a legközelebb álló nyomorék lelkű csuhás állatszerűen hegyes, eltorzult füleiből.

Szeme elé vörös köd ereszkedett, ahogy átvette felette az uralmat a berzerkertéboly. Felkapta az egyik bronz parázstartót, és olyan erővel vágta a hányingert keltően ocsmány főpaphoz, hogy annak beszakadt hullafoltos mellkasa. Mire szennyes rongycsomóként a fekete kőpadlóra bukott, már a csuhája is lángba borult. A padlón vér folyt, a kimondhatatlan rémségek termét pedig az égő emberi hús és valami idegen, csillagokon túli szubsztancia orrfacsaró bűze töltötte be. A gyalázatos gyülekezet tagjai fejvesztve próbáltak menekülni, fekete csuháikban botladozva dögzabáló varjaknak tűntek. Az északi őrjöngve osztogatta a gyilkos csapásokat széles pengéjével. Vér és agyvelő fröcsögött a falakra, vér spriccelt a mennyezetre, hogy onnan karmazsinvörös esőcseppekként hulljon alá. Egy démonimádót hosszában szelt ketté a barbár kardja, a fegyver hegye szikrát vetett, ahogy a padló kövébe csapódott. Wulfhörr gerincoszlopokat rúgott porrá, ádámcsutkákat szakított ki puszta kézzel, halálfőszerű koponyákat tiport vöröses-fehéres masszává. Mire zihálva leengedte a vértől iszamós pengét, az egész, emberi

mivoltából kivetkezett csürhe döglötten hevert szerteszét. Fekete lelkük, ha volt nekik egyáltalán, sikoltva száguldott a pokolba, hogy jól megérdemelt, örök szenvedés legyen az osztályrészük leköpni való tetteikért.

Aelia érdeklődve figyelte acélos izmú megmentőjét, aki így szólt hozzá tisztán zengő, mély hangján:

– Szenvedéseidnek vége, istennőhöz hasonlatos Aelia! Megszabadítalak láncaidtól és visszaviszlek aggódó atyád kastélyába. Amint láthatod, bosszút vettem a téged ért sérelmeken – mutatott körbe a mészárszékké változtatott teremben.

A barbár nekilátott szétfeszegetni a láncszemeket, melyek végül megadták magukat már-már emberfeletti erejének. A szabadságát visszanyert Aelia pihegve, hullámzó keblekkel simult Wulfhörrhöz, akit megrészegített a bársonyos bőr és a mélyvörös, selymesen hullámzó hajzuhatag érzéki illata.

A mezítelen leány tekintete az őszinte áhítat könnyeitől csillogott, ahogy karcsú, hófehér ujjait végigfuttatta a barbár véráztatta, izzadságtól csillogó, sziklakemény izmain. Amaz roppant karjába kapta Aelia ruganyos testét, akár egy tollpihét, majd fejét hátravetve bömbölő hangon felkacagott.

– Ha! Nyughass, nember. Tudom már, mily kincset kérek atyádtól fizetségemül. Wulfhörr, az északi ágyasa leszel, ha csak rövid időre is!

A szerelmes izgatottságtól minden ízében reszkető Aelia hálásan zokogva fonta Wulfhörr izomkötegektől duzzadó bikanyaka köré elefántcsont színű karjait, közben néma köszönetet mormolt a Szűz Istennőnek.

Ebenezer

Esőgyilkos

Megint esett az eső Kilfordban, ám ebben semmi különös sem volt, hiszen ebben a zsúfolt városban mindig esett az eső. Biztosan voltak napok, amikor nem volt szükség esernyőkre, de mivel olyan sokszor, és olyan bőségesen hullott az eső, ezek a napok nem maradtak meg senki emlékezetében. Ahogy az utcákon felgyűlt szemetet, és a házfalakra rakódott kormot, az emlékeket is elmosta az eső.

Az időjárás sosem volt beszédtéma a városban, az itt lakók megszokták, hogy folyton esik, nem is törődtek vele. Ez a kép élt bennük Kilfordról – a nedvesen csillogó aszfalt, a sekély pocsolyák, az ereszekben folyó víz lágy csilingelése, és a lassan málló poszterek a téglafalakon. Komor hangulata volt, de a száraz napok még lehangolóbbak voltak, mert ilyenkor szmog hömpölygött az utcákon, bekúszva minden egyes szűk sikátorba, mintha csak meg akarta volna fojtani az egész várost. Az eső legalább engedett lélegezni, és elnyomta a füstszagot. A vízcseppek doboltak az esernyőkön, pattogtak az ablakpárkányokon, zörögtek az autók tetején, és kopogásuk monoton zaja ugyanúgy hozzátartozott a városhoz, mint az autógumik sercegése vagy a cipőtalpak tocsogása.

Hogy miért esett az eső ilyen sűrűn Kilfordban, azt senki nem tudta, egyesek szerint a gyárakból áradó savanyú füst ingerelte a felhőket, mások szerint a közeli hegyek sziklás bércei hasították fel az esőfelhők vékony burkát. A város rengeteg embernek adott munkát, lakást, szórakozást, de ugyanúgy szenvedést, csalódást és halált. Igen, Kilford utcáit nem csak az eső áztatta, a nyirkos éjszakákon a víz gyakran keveredett vérrel. Talán túlságosan gyakran is, ezért voltak olyanok, akik szerint az eső nem volt más, mint az áldozatokért kiömlő könnyek.

Nexton Creed ismerte ezeket a városi legendákat, de ő maga nem adott hitelt a szóbeszédnek. Gyakorlatias, szinte gépies gondolkodású férfi volt, aki ragaszkodott a tényekhez és a realitáshoz. Talán az ő lelkéből is a folyton hulló eső mosta ki az érzelmeket, és ettől lett olyan, amilyen – magának való és titokzatos.

A legtöbb városlakó igyekezett menedéket keresni, fedett helyre húzódni, és valamiféleképp feledni az esőt, ki alkohollal, ki drogokkal, ki pénzen vett társasággal. Olyanok voltak, mint a molylepkék, szürke alakok, akik a fény köré gyűltek az éjszakában, mert megigézte őket a világosság. Mindent feledve táncoltak, időnként megpörkölték magukat, és nem ritkán valakinek véget ért a körforgás. A legtöbbjük egyszerű eset volt, túladagolás, autóbaleset vagy eldurvult szóváltás. De ott voltak azok a tragédiák, ahol nem volt meg a tettes vagy az indíték, csak az áldozat. Utcán, lakásban, autóban vagy a parkban. Ahol senki nem látott semmit, vagy ha mégis, akkor magába rejtette, és csak az eső tudta, mi történt a leple alatt. Ilyenkor kellett Nexton, aki szenvtelen kitartásával szóra bírta az esőt.

Senki nem tudta, hogyan csinálja, mert mindig egyedül dolgozott. Nem mintha olyan sokan lettek volna kollégái között, akik szívesen csatlakoztak volna hozzá, és vágytak volna arra, hogy szótlanul gubbasszanak egy autóban, támasszák a falat egy keskeny ereszpárkány takarásában, vagy ácsorogjanak a szakadó esőben, nyakukba húzott gallérral. Nexton pedig ilyen volt, a tökéletességre fejlesztette magában az eső negligálását, számára a vízcseppek megszűntek létezni, és olyanok voltak, mint a kozmikus háttérzaj.

Kilford persze ugyanolyan volt, mint a többi amerikai iparváros az 1930-as években – koszos, túlnépesedett és szürke. Kohói ontották az acélt, gyárai dübörögve termelték a gépeket, amelyek aztán újabb masinák alkatrészei lettek, hogy a város egyre csak nyújtózzon, és még több embert kebelezzen be feneketlen gyomrába. Mindaz, ami arra utalt, hogy a lebetonozott utak és az égnek meredő

toronyházak helyén egykor egy teljesen más világ volt, egyetlen pontban sűrűsödött össze, a Parkban. Ez a nagyjából két négyzetkilométernyi sziget a város közepében lüktetett, akárcsak egy szív. Talán az itt magasodó fák, elburjánzó bokrok és a vastagszálú fű voltak az egyetlen élvezői az esőnek, mindenki más pedig egyszerűen elviselte. A várost is fertőző méreg azonban a növényeket sem hagyta érintetlenül, a Parkban volt valami torz és bizarr atmoszféra, a megcsavarodott fatörzsek, a tüskés bozótindák, illetve a fakó virágszirmok ugyanazt a komorságot tükrözték, mint maga a város. Az alig ápolt fák között kövezett ösvények tekeregtek, akár a kígyók, ezeken túl pedig a sár volt az úr. Mégis, a természet eme megmaradt, apró szeglete, felüdülést nyújtott a betondzsungelben.

Nem volt ritka vendég benne az ember, még akár a kései órákban sem, igaz, a legtöbben a szélén kanyargó utakat választották, ahová még bevilágítottak az utcalámpák erős fényei, és amelyeknek számtalan kiágazásai voltak a Park mellett futó sugárutakra. Itt, az ösvényeken, nem kellett tartani az autók által felcsapott víztől és sártól, ráadásul az eső sem vert annyira, lévén a lombkorona maga is védelmet nyújtott a vízcseppek elől. Talán pontosan ugyanezen okok miatt választotta a vörös ballonkabátos hölgy is ezt az ösvényt azon az éjszakán, amikor sietősen hazafelé tartott a színházból. Sárga estélyi ruhája csak a hosszabb lépéseknél villant ki a hosszú kabát alól, széles kalapja pedig megvédte hullámos, vörös haját. Esernyő nélkül, fekete lakktáskáját a hóna alatt szorítva igyekezett végig a vízfoltos úton, gondosan kerülgetve a fényesen csillogó pocsolyákat.

Egy halk csobbanásra lett figyelmes, valahol a háta mögött, mint amikor valaki belelép egy pocsolyába. Aggódva, de rémület nélkül pillantott vissza a válla fölött, ám senkit sem látott az ösvényen. Talán egy faág eshetett le, vélte, és tempósan lépkedett tovább. Amikor a furcsa zaj megismétlődött, a nő féloldalasan hátrafordult, és megállt egy pillanatra. Még mindig nem látott senkit, ám a mögötte lévő víztócsa tükre enyhén remegett, mintha valami beleesett volna, bár nem volt ott semmi.

Amikor váratlanul maga elől is meghallotta az ismerős loccsanást, némi zavartsággal nézett a közeli pocsolyára, amely egyértelműen lágyan hullámzott. Közelebb lépett hozzá, és kissé előrehajolva belebámult. Magát látta benne, a tükörképét, vörös hajával, fehérre sminkelt arcával, és elegáns kalapjával, amelyről pár csepp összegyűlt víz hullott alá a pocsolyába, apró kis köröket varázsolva a már kisimult felszínre. Önmaga képe megnyugtatta, folytatni akarta útját, elhessegetve a különös hangot, de ahogy lépett, valamiben megbotlott, és tehetetlenül előrezuhant, egyenesen a víztócsa közepébe. Karját ösztönösen maga elé kapta, hogy felfogja az esést, még érezte, ahogy a hideg esővíz az arcába csap, és tenyere a kövezetnek csapódik, aztán egy egészen más intenzitású fájdalom hasított belé, de ezúttal valóban rémült sikolya csak egy torz bugyborékolássá szelídült a pocsolya vizében. Teste megvonaglott, vadul rázkódott pár pillanatig, majd örökre megdermedt. Az eső lágyan hullott rá odafentről, lassan átáztatva hullámos haját és elgurult kalapját.

Kora hajnalban a Park szokása szerint legszívesebben még a sötétség takaróját húzta volna magára, és egy kicsit szendergett volna, mielőtt teljesen felébreszti a város zaja, de ezúttal nem hagyták, mert mélykék és vörös fények villogtak a szemébe, és kiverték belőle az álmot. Négy vagy öt rendőrautó parkolt mellette, és némán pislogó szirénáikkal be-bevilágítottak a fák közé, ahol féltucatnyi egyenruhás állt a szitáló esőben. Elemlámpáikkal azt az ösvényszakaszt pásztázták, ahol egy mozdulatlan test hevert elnyúlva egy sekély pocsolyában. Arccal a vízben feküdt, karjai a mellkasa alá gyűrve, lábai szétterpesztve. Ernyője nem volt, de divatos kalapja és elegáns táskája ott ázott nem messze tőle a sárban. Vörös ballonkabátja félrecsúszott, alóla kilátszott fényes, sárga ruhája és karcsú lába.

Az eső lágy csöpögését határozott léptek zaja verte fel, mire a lámpák fénye a hang irányába lendült. A közeledő alak hosszú, fekete kabátot viselt felhajtott gallérral, és mélyen a szemébe húzott kalapot. A járőrök vegyes érzésekkel fogadták, egyrészt örültek neki, hiszen innentől valaki átveszi tőlük a kényelmetlen helyzetet, másrészt kicsit feszengtek magukban, hiszen mégiscsak Nexton Creed érkezett meg. Utat engedtek neki, ahogy egyenesen az áldozathoz lépett, és leguggolt mellette. A lámpák mind odaszegeződtek a pocsolyában fekvő nőre, és egészen szürreális volt, ahogy rivaldafényre hasonlítóan megvilágították az előrehulló vörös haját és a sápadt, beesett arcát. Tulajdonképpen érthetetlen volt, miként tudott ebben a különös pózban maradni a test, a természet törvényei szerint nem lehetett volna így, valamelyik oldalára el kellett volna dőlnie.

– Megfordítsuk? – kérdezte egy bizonytalan hang a lámpa másik oldaláról.

Nexton fel sem pillantott rá:

– A világért sem, máskülönben három napig nem alszanak a látványtól.

A férfi nem élcelődésnek szánta a megjegyzést, nem először látott már ilyen helyzetet, és az első eset után ő sem tudott aludni egy vagy két napot. Ahogy mondani szokták, Nexton sokat látott nyomozó volt, aki gyakran szembesült az emberi kegyetlenség, vagy épp őrület felkavaró brutalitásával, de az, ami most ismét itt volt előtte, túltett mindenen, amit eddig megélt. Ez a nő volt az ötödik ilyen áldozat, így Nexton pontosan tudta, mit látnának, ha elmozdítanák a testet. Részben hiányozni fog az arca, a mellkasa, a hasa és az ágyéka, valamint szinte minden belső szerve. És ahogy ez az üres burok elválna a talajtól, vér ömlene szét körülötte, és torz mintákat rajzolva szétterjedne a pocsolyában, mígnem teljesen vörösre festené az esővizet.

Az ablaknak csapódó esőcseppek hosszú erekben peregtek alá, bizonytalan alakzatokat rajzolva az üveglapra. Keresztülnézve rajtuk odakint minden homályosnak tűnt és elmosódottnak, akárcsak egy vízfestékkel készített kép. Az odakint villogó színes neonfények és az utcán elhaladó autók lámpái különös hangulatot kölcsönöztek a látványnak, amely egy művész zseniéjért kiáltott. Nexton azonban nem ezért az éteri szépségért üldögélt a koromsötét szobában, és bámult ki az ablakából némán. A szoba, ahol helyet foglalt, kicsiny volt, szerényen bútorozott, mint a legtöbb munkáslakás a környéken, sápadt árnyalatú tapétával és barnás szőnyeggel. Egy középkorú férfi lakott itt

két nappal ezelőttig, ruhái még mindig ott lógtak a kétajtós szekrény mélyén, a mosatlan tányérok pedig a konyhában áporodtak. A rendőröknek nem jutott eszébe ezekkel foglalkozni, amikor átnézték az áldozat lakását, akit tegnapelőtt találtak holtan pont azon az úttesten, ahová az ablaka nézett, és ahova most Nexton fúrta a tekintetét. Ő volt a hatodik annak az elmebomlott gyilkosnak a listáján, aki már harmadik hónapja szedte gyanútlan prédáit Kilford utcáin.

A nyomozó mélyen a gondolataiba merülve ült egy nem igazán kényelmes fotelben, hol a helyiséget pásztázva, de inkább az utcát fürkészve. Miért éppen ő lett az áldozat, miért őt választotta ki a gyilkos a több százezerből? Miért éppen az ablaka előtti utcán támadt rá, miért feküdt ő is egy pocsolyában, mint a többiek? Miért ez az esztelen brutalitás, miért kell ennyire megcsonkítani az áldozatokat? Hogyan követte el, milyen fegyvert használt, és hová vitte az eltűnt szerveket? Mihez kezd velük? Megannyi kérdés pattogott Nexton fejében, mint az esőcseppek odakint a párkányon. Ám ezek a kérdések nem frusztrálták, nem gyötörték a férfi agyát, egyszerűen csak feleletre vártak, mint az elintézendő dolgok egy listán. Annyi sikeres nyomozás után Nexton egy percig sem kételkedett, hogy ezekre a kérdésekre is választ fog találni, de vajon addig még hány embernek kell ezt a kegyetlen halált halnia?

Gyerünk, Nexton, keress valami kapaszkodót! A támpontok ott vannak előtted, csak észre kell venni őket. A kirakós darabjai csak arra várnak, hogy összeilleszd őket. Ne mondd, hogy nincs elegendő információ, hiszen már hatan vesztették életüket ugyanúgy. Mennyi kellene még, kettő vagy nyolc? Az már elegendő lenne, akkor már rájönnél? Erőltesd meg a fantáziád, alkoss elméleteket, aztán majd kizárod az ostobaságokat és a lehetetleneket! Gyerünk, Nexton, mire vársz?

Mindig éjszaka – a gyilkos tehát tart attól, hogy észreveszik. Mindig odakint – a tettesnek könnyű menekülés kell. Mindig ugyanaz a módszer – az elkövető megszokásból cselekszik. Nincs küzdelem, nincs vér – akármilyen súlyos is a támadás, gyorsan történik. Sosincs tanú – ha a szerencsét kizárjuk, akkor a gyilkos remekül időzít és kiválóan rejtőzik. Az áldozatok között nincs kapcsolat, nincs minta, nincs preferencia – az elkövető csak a kedvező alkalomra vár. A tetemek helyzete ellentmond a természet törvényeinek – a tettes nem hagyományos módszerrel dolgozik. Minden áldozat pocsolyában feküdt – a támadónak valamiért szükséges a víztócsa. A testek elülső része hiányzik – így fér hozzá a belső szervekhez. A szervek eltávolítása – ez kell legyen a tett igazi célja.

Nexton hátradőlt, és lehunyta a szemét. Csak az esőcseppek dobolására koncentrált, és alámerült a vízben.

A gyilkos fél a lelepleződéstől, tehát sebezhető, menekülőutakat akar, rutinból öl és gyorsan. Lesből támad, nem válogat, csak a pillanatnyi helyzet vezeti. Nem megszokott módszerrel öl, a belső szerveket akarja, és végül mindennek a pocsolyákhoz van köze. Ha mindezeket így felsoroljuk, akkor roppant kevés opció marad, sőt, igazából csak egyetlen konkrét következtetés állja meg a helyét. Akárki is öl, az nem egy ember, hanem egy állat. Nem, nem átvitt értelemben, hanem szó szerint, ez egy bestia, egy fenevad. És ha az, akkor csak egyetlen módja van, hogy elkapják, és ugye, tudod, mi az, Nexton?

Minden csapda lényege, hogy hihető legyen, hiszen a préda nem ostoba. Bár az ösztönei vezérlik, de roppant óvatos, és a legapróbb gyanús jelre is otthagyja a felkínált csalétket, legyen az akármennyire is csábítóan kívánatos. A vadásznak a lehető legpontosabban utánoznia kell a körülményeket, a helyet, az időt, és a zsákmányt. És természetesen végtelenül türelmesnek kell lennie, a prédát nem lehet siettetni.

Jó, ha az embert különcnek, és furcsának tartják, így sok magyarázkodást el lehet kerülni – gondolta magában Nexton, mivel valóban nem lett volna egyszerű megindokolni, miért kell neki újra és újra harmincöt kilogramm disznóbelsőség, beleértve az állat nemi szervét és szemeit is.

Mindezek most kiterítve ott hevertek a Longdare Street, az utcalámpák kikapcsolásával szándékosan félhomályba borított, elhagyatott szakaszán, egy jókora víztócsa mellett. Nexton egy leparkolt autóban húzta meg magát, szolgálati pisztolyán kívül egy Springfield puskával felfegyverezve, egészen lecsúszva a hátsó ülésen. Tökéletesen rálátott a csalétekre és a pocsolyára, úgy hét-nyolc méterre lehettek tőle. Maga sem tudta pontosan, mire számíthatott, sőt, hogy egyáltalán várhatott-e bármilyen eredményt is ettől a módszertől, de nem volt más választása. Ha most sem sikerül, ahogy ezidáig négy alkalommal sem, akkor holnap valahol máshol próbálkozik, egészen addig, míg sikerrel nem jár. Az ő türelméből nem lesz hiány.

Kényelembe helyezkedve, mozdulatlanul lapult a kocsiban, még azért sem mozdult meg, hogy az órájára pillantson. Nappal aludt, hogy akár egész éjjel éber maradhasson, nem számított az idő. A tetőn kopogó esőcseppek pedig bárkit álomba ringattak volna, de nem őt, Nexton tudata talán már nem is érzékelte ezt a fajta hangot. Figyelte az árnyékokat a falon, a járdán és az úttesten, bámulta a víztócsát, és fülelt minden neszre, így nem volt véletlen, amikor észrevette a szokatlan hullámzást a pocsolyában. Eddig is potyogtak bele esőcseppek, apró, remegő fodrokat keltve, de ez most más volt. A vízfelszín mozdult meg, mintha megbillent volna alatta az aszfalt. A férfi idegszálai megfeszültek, tarkóján felegyenesedett a szőr. Olyan ólomlassúsággal kezdte letekerni az autó ablakát, mintha egy lassított felvétel pergett volna, de így teljesen hangtalanul kúszott lefelé az üveg. Enyhe hűvösség csapott be a résen, és az eső illata töltötte be a kocsit.

A tócsa felszíne újra meglebbent, természetellenesen, furcsán. Nexton megesküdött volna rá, hogy a vízfelszín alulról feldomborodott, mintha lenne benne valami. Az ablak már szinte teljesen lent volt, amikor valami csakugyan kitüremkedett a pocsolyából. Először kéznek vélte, ám ahhoz túlságosan is vékony volt és mozgékony. Ahogy az egyetlen lámpa fényében megcsillant a nedves végtag, Nexton rádöbbent, hogy egy csápot lát, egy polipkarszerű nyúlványt. Tekintetét le nem véve a bizarr jelenetről a puskáért nyúlt, legalább olyan óvatosan és lassan, mint ahogy a fekete csáp kiemelkedett a vízből. Hogy miként volt képes akármi is ebből a sekély pocsolyából előbújni, az pillanatnyilag nem foglalkoztatta. Érezte,

ahogy ujjai a fegyver tusára szorulnak, majd óvatosan magához emelte a harmincas kaliberű Springfieldet.

Megbabonázva figyelte, ahogy három újabb csáp emelkedett fel, majd egy kerek, csupasz testrész, talán a fej. Lehetetlen volt, amit látott, elképzelhetetlen volt, hogy az utca kövéből bármi is előmásszon, de mégis, ott történt minden a szeme előtt. Érezte, hogy ha ezen töpreng hasztalanul, akkor bizton elmulasztja a megfelelő pillanatot a lövésre.

A fej alig nyomult ki a tócsából, és lassan körbefordult. Nexton négy fekete, ovális alakú, kabátgomb méretű szemet látott a felszín felett, és amikor azok egyenesen az autó irányába néztek, megdermedt. Levegőt sem mert venni, ám nem az ijedtségtől, hanem azért, hogy el ne ijessze a csapda körül ólálkodó prédát. Egy másodpercre összetalálkozott a pillantásuk, farkasszemet nézett a vadász és a vad. Bár a szörnyalak továbbra is a kocsi felé nézett, újabb csápok emelkedtek fel, és indultak az utcára kitett belsőségek felé. Mohón csaptak le rá, és tapadókorongjaikkal megragadva, villámgyorsan rántották be a vízbe a darabokat. A férfi magában átkozódott, nem merte tovább emelni a fegyvert, nem akart lelepleződni. Az egész jelenet nem tarthatott tovább tíz-tizenkét másodpercnél, a csápok eltűntek, és legutoljára a gömbszerű fej is alámerült a pocsolyába.

Nexton szitkozódva pattant ki az autóból, és még mindig a puskát markolva a víztócsa felé rohant. Úgy másfél méterre tőle lelassított, felülkerekedett izgalmán, és a fegyvert előre szegezve, lassan araszolva közeledett tovább. A disznó darabjai teljesen eltűntek, mindössze az esőben oldódó vérfoltok jelezték, merre húzták le őket a fekete csápok. A pocsolya vízében újra csak a lehulló esőcseppek karikái remegtek, de a vízben vörös árnyalatú pászmák úsztak. A felszínen megcsillant az utcai lámpa fénye, és Nexton saját alakját látta visszatükröződni a vízben. Átázott haja rátapadt a fejére, és eső csorgott a szemébe, amely sötét szikrákat hányt a csalódástól. Látta! Ott volt előtte! Elszalasztotta…

A férfi olyan hirtelen pördült hátra, hogy szinte elvesztette az egyensúlyát. A puskát automatikusan maga elé kapta, de nem lövésre, hanem hogy feltartóztassa a felé kapó izmos csápot. A tapadókorongos kar ráfogott a Springfield csövére, és emberfeletti erővel rántotta meg. Nexton teste is előrelendült, ám még időben elengedte a puskát, mielőtt egy másik nyúlvány őt magát kapta volna el. Milyen ostoba volt! Alábecsülte a lény intelligenciáját, azt hitte, a bestia nem vette észre, és beérte a könnyen szerzett csalétekkel. Hibázott, és most itt állt szemtől szemben a gyilkossal, a vadászból préda lett.

Támadója egy közeli pocsolyában állt, mintha csak abból nőtt volna ki, onnan lövellte ki a csápokat felé. A karként szolgáló nyúlványok egy torz, de humanoid testből nőttek ki, amelynek szinte teljes hosszában egy pengeéles fogakkal bélelt szájnyílás húzódott. Magas, vékony, de minden képzeletet felülmúlóan izmos teremtmény volt, csupasz, fekete bőre csillogott a rajta csepegő víztől.

Nexton az előbbi lendületet kihasználva összegörnyedt, és a vállán átfordulva a szörnyeteg felé gördült. Az nem számított rá, hogy ellenfele nem menekül, hanem közeledik, ám gyorsan reagált a változásra, és csápjait visszahúzta, közben igyekezett fogást találni a férfin. Egyik karja lesiklott a nyomozó vizes kabátján, egy másik pedig talán egy ujjnyival Nexton feje fölött csapott át, célt tévesztve. Ugyanakkor másik két nyúlványával sikerült megragadnia a férfi bal combját és bal felkarját. Iszonyatos erővel rántotta maga felé az áldozatát, közben szája szélesre nyílt, szinte kifordult a belseje, ahol Nexton a disznóbelsőség szétmarcangolt foszlányait vélte felfedezni. De nem azért engedte, hogy a lény megragadja, hogy tanulmányozhassa, hanem azért, mert pontosan arra számított, ami bekövetkezett.

Ahogy a fenevad szája kitárult, ő maga fedte fel saját belsejét, a legsebezhetőbb pontját. Valahol ott, az emésztetlen csalétek darabjai között ott voltak az ő féltett szervei is, és amint Nexton ráismert a rémség tulajdon fekete szívére odabent, a jobbjában szorított 38 Special revolverének teljes tartalmát egyenesen belelőtte. A hat darab kilencmilliméteres töltény elemi erővel robbantotta szét nemcsak a szívet, de az egész belsőt, és bár a csápok még satuként tartották a férfi végtagjait, egyre gyengülő szorításuk egyértelműen jelezte, hogy a szörnyetegnek vége van. Mint egy görcsbe meredt táncospár rogytak le a nedves aszfaltra, imbolygó piruettet bemutatva az éjszakában, a magányos lámpa bűvkörében, majd elterültek a pocsolyában. Nexton nem menekült, hagyta, hogy lehúzza a lény súlya, és bár lerázhatta volna magáról az ernyedt csápokat, csak feküdt ott ő is a víztócsában, és egyáltalán nem törődött azzal, hogy mindene átitatódott esővel és vérrel. A földön fekve nézte az arca előtt becsapódó esőcseppeket, amelyek apró koncentrikus hullámokat vertek a pocsolyában, mint bármelyik másik éjszaka a városban.

Harmincöt év küzdelmének, írói megpróbáltatásának eredménye ez a könyv, mely négy hosszabb és négy rövidebb Kurgan történetet tartalmaz. Ezek azonban nem konvencionálisak, nem a hivatalos kánon szerinti Kurgan karaktert láthatjuk megelevenedni. Az író saját képére formálta, elmélyítette és kiterjesztette ezt az ősi harcost. Láthatjuk életútjának fontos állomásait egészen attól kezdve, hogy azzá válik, amilyennek a filmből megismerhettük.

A kötet ingyenesen, több formátumban letölthető innen: konyvek.lidercfeny.hu

Greaux

Wendigo

A tél derekán nagy éhínség sújtotta a varjú törzset. A vadászok szinte mindig üres kézzel tértek haza. A zsákmánynak nyoma sem volt, mintha a hideg minden élőlényt száműzött volna a földekről. A tél korán beállt, és keményebb volt, mint valaha. Az istenek nem válaszoltak az imákra. A törzs éhezett. A tábor nyomasztó csendjét az északi fagyos szél verte fel, keresztülsüvítve a keményre fagyott szarvasbőr sátrak között.

Szürke Farkas, a törzsfőnök legfiatalabbik fia már pirkadat előtt kilopódzott a táborból, mikor még mély álmát aludta a törzs, hogy megkezdje a vadászatot, és élelemmel lássa el a népét. Bizonyítani akarta rátermettségét, ezért maga próbált vadat elejteni apja tiltása ellenére. Az emberek lesoványodtak, gyengék és betegek lettek. A zord tél nem kegyelmezett senkinek sem.

Kék harci festése elkenődött az arcán, miközben északnak tartott, felkapaszkodva egy magas, sziklás parton. A tetején egy pillanatra megállt, hogy kifújja magát. A frissen lehullott hó lepelként nehezedett az öreg tájra. Napok óta szakadt, erős szél kísértében. A fiú jól ismerte a környék minden zeg-zugát, de ennek ellenére nem akart túl távol kerülni a tábortól, volt valami vészjósló a levegőben, ami fokozatosan a hatalmába kerítette.

Lassan leereszkedett az előtte húzódó völgybe, ügyelve minden lépésre, ugyanis a frissen hullott hó alatt indák és gyökerek rejtőztek, amiben bármikor kitörhette a lábát.

Sűrű fenyőerdőn át vezetett az útja. Egy pillanatra sem állt meg, folyton mozgásban volt. Szarvasbőr öltözéke alatt teljesen átfagyott, mokaszinja belesüppedt a frissen hullott hóba, lábfeje bizsergett a hidegtől. Mikor mélyeket lélegzett, tüdejében szúró fájásokat tapasztalt.

Miközben a fák között lavírozott vadra lesve, a szél hangokat sodort feléje a közeli ősi temető felől. Az első gondolata az volt, hogy ősei suttognak, útmutatást adva a számára. Már máskor is tapasztaltak a szent földön ilyesmit, öreg szellemek susogtak időnként egymásnak. Sokan úgy vélték, hogy útmutatást próbálnak adni a varjú törzsnek.

Szürke Farkas a hangok felé fordította fejét, majd óvatosan megindult. Egyre közelebb érve vette észre, hogy másról van szó. A hangok emberiek voltak.

Megbújt egy közeli fatörzs mögött, majd figyelte, amint fehér emberek lépnek be a szent temetőbe. Káromkodások és gúnyos kacajok hagyták el a szájukat. Az egyik férfi flaskából kortyolt, majd levizelte az egyik védőtotemet.

Szürke Farkas szívverése felgyorsult. Lehúzta a prémkesztyűt a kezéről, majd egy íjat kihúzott a tegezből és a húrra illesztette. Megfeszítve a zsineget egyenesen az egyik fehér férfit fejét célozta meg. Mélyen beszívta a hideg levegőt, majd lassan kifújta. Már majdnem kilőtte az íjat, de aztán meggondolta magát. Próbált ésszerűen cselekedni, ezért visszahúzódott, és a tábor felé vette az irányt.

Halkan, de mégis fürgén szedte lábait, és mikor már biztos távolságba ért, rohant, ahogy erejéből tellett. Időnként meg-megállt, hogy szusszanjon egyet, a hideg levegő égette a tüdejét, de már nem fázott.

Még sötétedés előtt visszatért a faluba. Kimerülten rontott be apja sátrába, ahol éppen tanácskoztak a vének a tűz közelében.

Hirtelen minden szempár rászegeződött. Szürke Farkas türelmesen kivárta, míg szólították.

– Beszélj, fiam! – adta meg az engedélyt a törzsfőnök.

– Apám, híreket hozok az ősi szent temető felől! Fehérek léptek a szent területre, és meggyalázzák őseink nyughelyét – sorolta a látottakat.

– Mit kerestél a szent temető környékén fiam? – vonta kérdőre a törzsfőnök.

Szürke Farkas bevallotta, hogy a törzs érdekében hagyta el a falut, hogy élelmet találjon. A bátorsága, és a törzs iránti elkötelezettsége többekben elismerést váltott ki, amit fejbólintással nyugtáztak.

Apja nem volt ilyen kegyes hozzá, megfeddte engedetlenségéért, de aztán komolyra fordította a hangnemet, és a törzs legidősebb tagjához fordult tanácsért.

Wokava sámán volt, a törzs legidősebb tagja. Közel hetven éve, hogy felsírt már az ősanya előtt. Születését az isteneknek köszönhette, mert minden sámán jöttét előre megjövendölték. Ráncos szeme résnyire nyílott, aszott arcán megannyi heg terült szét. Minden vonását bölcsesség hatotta át. Pávatollakból álló fejdísze és szarvasagancsból készült botja is tiszteletet parancsolt.

– Én, Wokava most szólok hozzátok, varjú törzs. A fehéreknek lakolniuk kell! Álmot láttam tegnap éjjel, és éreztem, hogy az őseink szellemei kiáltottak fel a homályból. Figyelmeztettek, hogy idegenek fogják bemocskolni a szent földet. Most elvonulok a megbánás barlangjába, és megkezdem az ébresztő szertartást, amely életre kelti Wendigot. Őseink lelkei nem nyughatnak, amíg a fehérek nem csatlakoznak hozzájuk!

Mindenki beleegyezően bólintott, majd az este további részében szellemtáncot jártak a tűz körül. Wokava a barlang sötétjében kántálta az idéző mágiát. Csontpengét szorongatott a kezében, többször megvágva tenyerét, hogy vérrel fesse fel a szertartás szimbólumait a falakra. Mikor végzett, felizzottak a jelek. Az esti távolból földöntúli sikoly hangzott fel. Az indiántörzs eksztázisban tört ki, és örömükben felkiáltottak, hogy köszöntsék Wendigot.

* * *

A hetedig lovasezred parancsnoka, John Word fáradtan ült le a tűzhely közelében, hogy némileg átmelegedjen. Minden porcikája reszketett. A hideg csontig hatolt. Nem vágyott másra, csak egy kevéske pihenésre.

Már több mint egy hete vesztegelt a lovasezred Fairbanks közelében a hóvihar miatt. Kora reggel ötödmagával elindult vadat ejteni, mert az élelmük fogyóban volt. Az utánpótlás elakadt húsz mérfölddel lejjebb Shouthandnél. Néhol olyan hótorlaszokat fújt a szél, hogy lóháton lehetetlen volt előrehaladni, ezért az út nagy részét gyalogszerrel tették meg. Mikor a sziklás parthoz értek, belebotlottak egy ősi indián temetőbe. John előtte még soha nem látott ahhoz fogható helyet. Mindenhol hatalmas totemoszlopok álltak különféle személyes kegytárgyakkal körülvéve. A falakra jelek voltak felvésve, ősi nyelven. Faállványon prémekbe csavart törzsfőnökök és sámánok maradványai hevertek halotti maszkkal az arcukon.

Meghagyta az embereinek, hogy ne nyúljanak semmihez, de parancsa ellenére a részeg katonák megrongálták a helyet, meggyalázva a síremlékeket.

Mindezt nem jó előjelnek vélte, és nyugtalan volt miatta, mert tudta, hogy nem tanácsos a szent helyeket megbolygatni. Ráadásul a viharban eltévedtek, így tábort kellett verniük egy befagyott tó partjánál, még az alkony beállta előtt. Tudta, hogy a tábor délnek, egy mérfölddel lejjebb van, de az utat ellepte a hó, betemetve a nyomukat, ezzel lehetetlenné téve, hogy azt követve visszataláljanak.

Később az olajlámpa fényénél, várandós feleségének írt levelet. Írás közben baljós érzés kerítette a hatalmába, amit sehogy sem tudott kizárni, ezért megírta, ha nem térne haza, nevezze el a születendő első gyermeküket, ha fiú lesz, Johnnak.

Miközben a levelet írta, a jobb kézfeje sajogni kezdett, majd hamarosan egy negyeddolláros érme nagyságú heg jelent meg a hüvelykujja alatt. A seb égett és lüktetett. Érthetetlenül állt a jelenség láttán, de mielőtt okfejtésekbe bocsátkozhatott volna, vérfagyasztó sikoly verte fel a tábor nyugalmát. Seth Gordon sikoltva rontott ki a sátrából, miközben a testét lángok lepték el. Mire sikerült eloltani a tüzet róla, már késő volt. A többiek bevallása szerint, magától kapott lángra.

– Ez az indiánok átka! – kiáltotta Fred Trutt, miközben elcipelték a szénné égett testet. Az égett hús szaga gyomorforgató volt. A fagyott földbe lehetetlen volt eltemetni a testet, így a táboron kívül helyezték el.

Kint már teljesen beállt a sötétség, mikor mind a négyen összegyűltek a kapitány sátrában.

– El kell, hogy hagyjuk a tábort! – mondta a kapitány ellentmondást nem tűrő hangon.

– De hát az lehetetlen! Mire elérnénk az ezredet, halálra fagynánk! – fakadt ki Dick Simons, a legidősebb tiszt, miközben a szakálláról csepegett a megfagyott jég.

– Ha nem megyünk, mind itt veszünk! – válaszolta a kapitány, rendíthetetlen nyugalommal.

Az arcokon a félelem és a kétségbeesés jelei látszódtak.

– Ugye nem fogunk berezelni holmi rézbőrű átok miatt? – kérdezte ismét Simons, körbehordozva a tekintetét közöttük, de meglepetésére senki sem felelt.

Csend telepedett közéjük, csupán a kint dúló vihart, és még valami mást is: egy állat vérfagyasztó nyöszörgését hallották, amitől megfagyott a vér az ereikben. Hamarosan, egy termetes árnyék suhant el a sátor előtt.

– Ez meg mi a fene?! – kiáltott fel Fred Johns, de amint kimondta a szavakat, felszakadt a sátor oldala, és egy szőrös, két lábon járó szörny rontott be rajta. Vérszomjas szempárjával az áldozatát kereste. A kapitány megőrizve a hidegvérét a fegyveréért nyúlt, de mire célba vehette volna a szörnyeteget, az éles karmaival elragadta Fred Johnst.

Simons és Bon tizedes utánaszaladtak, de öt méterig sem lehetett látni, így lehetetlen volt követni a szörny nyomait.

– Már túl késő, nem segíthetünk rajta! Pakolja mindenki össze a holmiját! Útnak indulunk! – Adta ki az utasítást a parancsnok.

Percekkel később, már mindenki készen állt az útra. Összesen hárman maradtak. Elől ment Dick Simons, fáklyás menettel. Mögötte Frederick Bon tizedes és végül a parancsnok zárta a sort.

A viharban az orruk elé sem láttak volna a fáklya fénye nélkül. A gyapjúöltözék alatt a hideg csontig hatolt. A szél mindenhol hatalmas hótorlaszokat fújt, ezzel megnehezítve a menetet. Néhol térdig ért a hó. A csupasz fák ágai kísérteties hangon süvítettek körülöttük. Minden neszre felkapták a fejüket attól tartva, hogy rájuk ront a bestia.

Mikor már megtettek vagy kétszáz métert, Dick Simons megállította a menetet, és visszasietett a kapitányhoz.

– Ha tovább megyünk, itt döglünk meg mindannyian! – kiáltotta túl a szél moraját.

– Már nem fordulhatunk vissza! Tovább kell mennünk! – válaszolta a kapitány. Ám ekkor, vérfagyasztó sikoly hangzott fel, amitől mindhárman összerezzentek. Táncoló árnyékok vették őket körbe, dobszó, és égő fa illata szállt a szélben.

– Futás! – kiáltotta a kapitány, ám abban a pillanatban Frederick Bon váratlanul a magasba emelkedett, valami földöntúli erő révén. A teste egy pillanatig a semmiben lebegett, majd hirtelen, mint egy fűszál roppant ketté, majd holtan a földre zuhant.

Mindketten megrémülve álltak egymás mellett.

– Én nem fogok így megdögleni! – üvöltötte Dick Simons, aztán valami belső ösztönzésre félelmében belevetette magát a fák közé, hátrahagyva mindent. John hiába kiáltott utána, de már nem tehetett semmit érte. Hamarosan hallotta a halálsikolyát felcsendülni az erdő mélyéről.

Ott állt egyedül a viharban, és várta a halált. Érezte a dühös szellemek jelenlétét, amik idővel alakot öltöttek előtte.

A sötétből egy magas, két lábon járó szőrös szörnyalak lépett oda hozzá. Éles fogai vértől habzottak. John kihúzta a puskáját a tokjából és a szörnyre szegezte. A lövés visszhangja ágyúdurranásként terjedt szét a sötétben.

A szörny felüvöltött, majd elragadta a fegyverét, és a puszta kezével kettétörte, majd az éles karmait a gyomrába mélyesztette. A támadás olyan gyorsan történt, hogy a kapitány fel sem fogta. Kezét a sebre helyezte, ahonnan forró belsőségei a földre potyogtak.

– Istenem! – nyöszörögte, aztán térde rogyott, és arccal előre a hóba zuhant.

De a halálával még nem volt vége. Lénye a szellemvárosba került, ahová a holtak lelkei kerülnek, mielőtt még az örök vadászmezőkre lépnének. Ott egy próbát kell kiállni, egy kijelölt utat kell követni, és akin nincs ott a fényjel, azt elragadja egy gonosz szellem, és akkor örökre elvész.

Az ő fényjele a hüvelykujja alatt volt, a heg, ami egyszer csak fényleni kezdett, és mutatta neki a járt utat. Az istenek valamiért kegyesek voltak hozzá.

Petya

A tárnák mélyén

Gyerekként azt csináltuk, amit minden hozzánk hasonló korú. Jártuk az erdőt, a lezárt bányák körül lófráltunk, kerestük, hogy lehetne bejutni, és a bányatóban füröd-tünk. Mindig mondták, hogy vigyázzunk, de nem törődtünk az intelmekkel. Egészen addig jártunk a tóhoz, míg egyikünk bele nem fulladt. Zsika jó úszó volt, és azt hittük, csak játszadozik, de miután percekig nem jött a felszínre, rémülten összenéztünk. Engem nagyon megvertek otthon, és azt mondták örüljek neki, hogy fáj, mert azt jelenti, életben vagyok. Zsika szülei folyton imádkoztak, és azért fohászkodtak, bárcsak visszakaphatnák őt.

Többet nem mentünk a tóhoz, és a bányabejáratnál töltöttük a legtöbb időt. Az a lehetetlen gondolat ütött szöget a fejemben, mi van, ha Zsika ott van valahol lent az egyik járat végén és csak azt várja, hogy érte menjünk. A vasrácsokon nem juthattunk keresztül, de Marót, aki nagy szerelmese volt az indiántörténeteknek, és olyan orra volt a nyomolvasáshoz, mint a kutyáknak, addig vezetett minket a rengetegben, míg ki nem lyukadtunk egy ódon ajtónál, ami a hatalmas sziklafal alján a barlangi járatokra nyílt. Órákig birkóztunk az elrozsdásodott illesztésekkel, mígnem nagy robajjal sikerült kiráncigálni a keretből. Megcsapott minket az érintetlen légkör súlyos, jéghideg levegője és úgy döntöttünk, megkeressük Zsikát.

A fény nem jutott messzire odabent, alig hatolt túl a küszöbön, erőtlenül halványult el, mígnem pár lépés után vaksötétben botorkálva haladtunk előre. Felkattintottuk lámpáinkat és körülpásztáztunk. Egy szolgálati helyiségben voltunk, ahol úgy festett, hajléktalanok tartózkodtak valamikor, talán néhány évvel ezelőtt, a kemény fagy elől behúzódva. A pokrócok összehajtva, poros pókhálóval fedve hevertek egy széken, a támlán télikabát, a földön lyukas talpú, felborult csizma. A szoba végében egy faajtó állt. Marót, mint aki tudja mit csinál, csak azért, mert idáig elvezetett, az élre állt és megragadta a becsukott ajtó kilincsét, nagy levegőt vett, és lenyomta abban a reményben, hogy nyitva találjuk. Az ajtó kinyílt és hidegebb levegő csapott meg bennünket, olyan kemény, téliesre jellemző huzat fújt keresztül a csontunkon, amire nem volt más válaszunk, csak az, hogy magunkra terítettünk egy-egy pokrócot, és behatoltunk a bánya gyomrába.

Ha most a szüleim látnának, valószínűleg úgy megvernének, hogy eszembe se jutna soha többé idejönni. De Zsika képe derengett fel folyton ébren és álmomban is, kötelességemnek éreztem megbizonyosodni róla, ott van-e vagy sem. Ugyanakkor szegény szülei jajveszékelése, anyja zokogása is dobverésként hasogatta a fejem, szúrta a mellkasomat és szorongatta a torkomat. „Ne! Miért tetted ezt velem? Kérj tőlem bármit, Uram, csak add vissza a fiamat! Ne vedd el tőlem, kérlek! Zsika! Kisfiam!”

Követtem az elszánt arcú Marótot lefelé. A talajból olykor akkora kőtömbök türemkedtek ki, hogy át kellett rajta mászni. A felületük azonban nyirkos volt, és csak kis híja volt, hogy nem törtem össze magam, amikor megcsúszott a lábam. Egy tartógerendában szerencsésen megkapaszkodtam. Ezután úgy döntöttünk, hogy előbb én világítok Marótnak, míg átér, utána ő nekem. Így biztonságosan haladtunk az akadályokon keresztül és végül olyan mélyre jutottunk, hogyha mozdulatlanná dermedtünk és visszafojtottuk a lélegzetünket, hallottuk a saját szívdobogásunkat. Nem volt ami megijesszen bennünket, és ez annyira félelmetes volt, hogy egy elsuhanó denevérraj feloldozást jelentett volna a fagyos ürességben. Már egy órája is ereszkedhettünk, a várakozástól pattanásig feszült idegrendszerünk miatt elérkezettnek láttam az idejét, hogy Zsika nevét az üvöltő csöndbe kiáltsam, amikor a járat egy darabon kitágult, lámpáink fénye pedig egy földalatti tó vizén csillant. A parton álltunk és hiába kerestünk gázlót, a víz mély volt. Feneketlennek tűnt, csakúgy, mint a bányató a felszínen, tapintásra pedig fagyhoz közeli hőmérsékletűnek. Marót már indult volna visszafelé, amikor elvesztettem nyugalmamat és hisztérikusan felüvöltöttem. „ZSIKA!”

A falak felerősítve visszhangozták barátunk nevét, melyek mintha először százfelé szakadva, majd egyként, de eltorzult hangszínnel szólítanák Zsikát a túloldalról. Mintha nem én, hanem a tó válaszolna, ami elragadta. „ITT VAGY?”

A jelenség megismétlődött, ám ezúttal még erősebben érkezett a válasz. Marót megpróbált jobb belátásra bírni, azt mondta, mi mindent megpróbáltunk. Esetleg kereshetnénk egy másik járatot holnap, de most már indulnunk kell. Nem akartam feladni, valami azt súgta, Zsikának ott kell lennie a túloldalon. Vizsláto tekintetet éreztem magunkon, a sötétséget eloszlatni képtelen zseblámpáink hiába keresték azt a valakit. Valóban van ott valaki?

Ismét csönd telepedett ránk, de nem az a fajta nehezen tűrhető csend, mikor leereszkedtünk, hanem a hidegnél is elviselhetetlenebb, már-már kibírhatatlan csönd, ami olyan eseményt szokott megidézni, amire nem voltunk felkészülve, amit nem akarunk látni és csak legrosszabb rémálmainkban jön elő. Összehúztam magamon a pokró-

cot és a lábam elé világítottam. A vízen apró hullámok indultak a part felé, amik a villódzni kezdő zseblámpáink fényében egyre erősödve nyaldosták a sziklapartot. Gyorsan megütögettük, az enyémet sikerült is működésre bírni, de Maróté teljesen kialudt. Ha az enyém is kikapcsol, soha nem fogunk kitalálni ebből a labirintusból. Az út lefele ugyanis olykor szétágazott, de Marót mindig megjelölte merre mentünk tovább. Vaksötétben azonban ezek a jelzések mit sem érnek, s ahogy eljutott a tudatomig, hogy egyetlen fénysugár a különbség a látás és a vakság közt, egyszeriben félni kezdtem. Még Marót mindig nyugodt ábrázata is megkeményedett, ami ugyanezt jelentette. Aztán, mikor úgy döntöttünk visszaindulunk, a szemünk sarkából megláttuk, ahogy a sötétség megmozdul. A fodrozódó vízből vészjóslóan komótosan egy alak kezdett kiemelkedni. Ösztönösen cselekedtem, amikor ráirányítottam a fényt, de bár ne tettem volna, bárcsak soha ne néztünk volna rá. Nem akartam hinni a szemeimnek, de Zsikát láttam. Azaz egy részét, ami egybeforrt egy ismeretlen lény testével. Arca puffadt volt és kék, mégis mozgott a szája. Hajáról csurgott a víz, végig a felsőtestén, a derekára csorogva pedig az idegen meggörnyedt, inas testére folyt, ami lassú, ragadozó mozgással felénk közeledett.

Rohantunk, ahogy a lábunk bírta, a pokrócok pedig lerepültek rólunk. A járatba együtt ugrottunk, és átesve egymáson kis híján összetört a zseblámpám. Marót rég elhajította az övét, úgy gondolta, két kezére lesz szüksége a mászáshoz, és ha törik, ha szakad, ő bizony élve fog innen kijutni. Méterekkel került elém, mindig is fürge volt és remekül mozgott szűk helyeken. A félelem megsokszorozta az iramát, és velem mit sem törődve eltűnt a sötétben. Hiába kiabáltam utána, hiába világítottam előre, amennyire bírtam, nem láttam többet. Csak remélni mertem, hogy nem kerülök a mögöttem lihegő, hörgő szörnyeteg karmai közé, már-már a nyakam köré tekeredve érezve azokat a vékony, de szilaj végtagjait, amiken lépdelt felénk. Egyik szikláról a másikra kapaszkodtam, de fél kézzel és ilyen nyaktörő iram mellett folyton ott rejlett a veszély, hogy elbotlom, és Zsika… nem, hanem az a valami utolér! Hogy hiányzik most apám pofonja, anyám korholása, már nem éreztem jéghidegnek a levegőt, a tüdőmbe, mintha izzó vasat dugtak volna, az izmaim egyre kevésbé engedelmeskedtek, a vér pedig a fejembe tolulva elszédített. Kétségbeesve próbáltam áthúzni magam egy szűk szakaszon és ahogy földet értem, a térdem hangos roppanásával összerogytam. A lámpa messzire repült tőlem, engem és a szűk járatban feltűnő iszonyatot megvilágítva. Pókszerűen keresztülnyúlva a lukon egy pillanat alatt átnyalábolta magát, és fölém tornyosulva előttem termett. Utolsó emlékem a sötétség előtt Zsika volt, akinek nem lett volna szabad utánamenni, mert holtában megelevenedve ennek a leírhatatlanul vérfagyasztó szörnyetegnek a testrészeként viszontlátni még sokkal borzasztóbb, mint úgy látni, mint eltűnése után: csendben összekuporodva egy sötét járatban, miközben arra vár, hogy valaki a segítségére siet.

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbjait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen az utóbbi négy Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, Az utolsó döntés, Garabonciások és Második eljövetel címmel.

Az első két ilyen kötetünkre akkoriban nem kértünk ISBN-t, nem gondoltuk, hogy fontos lehet. Idén év végén viszont pótoltuk ezen hiányosságunkat, és A Világegyetem Vándorló Vámpírjai, valamint Az utolsó döntés antológiák egy javított, illusztrált második kiadásban is elérhetőek, valamint a moly.hu oldalon is kaptak egy-egy adatlapot.

https://konyvek.lidercfeny.hu

Erdős Sándor

Szellemek árnyéka

30-33. fejezet

30

Roppant barátságtalan volt a fogadtatás, ami a vízi király birodalmának kapujában várt minket, ezért komolyra fordítva a szót, elővettem a rendőrigazolványomat.

– Tenkes Huba nyomozó vagyok és szeretnék beszélni az ingatlan tulajdonosával – lobogtattam meg az igazolványomat a mocsár Cerberusa előtt, ami úgy tűnik, nem igazán hatotta meg.

– Azt mondtam, tűnjenek el! – kiabálta olyan hangosan hogy igazán féltettem attól, hogy a hangszálait is kiköpi nemsokára.

Valószínűleg nem csak nekem tűnt ilyen idegesítőnek az ürge, mert a közeli melléképület mellől öles léptekkel közeledett a kapu felé egy nagydarab, rókaképű férfi, akinek a kezében egy hatalmas kés himbálódzott.

– Ez Elek – suttogta mellettem Lajos bácsi.

Na engem nem igazán hatott meg, ki ez az ember, mert már kezdett elegem lenni ebből az elutasító hangulatból ami itt uralkodott. Szürke, földig érő, erős anyagból készült esőkabát feszült a hatalmas alakon, akit Elek néven tiszteltek a környéken.

– Mit akarnak itt? Üdv, Lajos bácsi! – köszöntötte az öreget a tagbaszakadt alak.

– Tenkes Huba nyomozó vagyok és szeretnék pár szót váltani a terület tulajdonosával.

– Én lennék az – mondta Elek és barátságtalan pillantással mért végig. – Milyen ügyben szeretne beszélni velem?

– Gondolom, hallott a környéken elkövetett gyilkosságokról – mondtam. – Ebben az ügyben keresem önt.

– Nem tudok semmit, és megkérem önöket, hogy azonnal távozzanak, hacsak nincs házkutatási parancsuk – fordított nekünk hátat és elindult a ház felé.

– Még nem végeztem – emeltem fel a hangomat, mert roppant módon felbosszantott az arroganciája a fickónak.

– De én igen – kaffantotta hátra sem fordulva Elek és továbbsétált az épület felé.

Na, itt már nem volt igazán mit tenni, mivel egyáltalán nem voltak ezek az emberek közreműködők, és akkor még finoman fogalmaztam. Sajnos arra nem volt alapom, hogy házkutatási parancsot kérjek, ezért jöhet a B-terv. Elmondtam Lajos bácsinak, hogy a kerítés mellett sétálva kicsit körül szeretnék nézni a birtokon, ugyanis ez még nem törvénytelen, csak roppant idegesítő. Az öreg nem tartotta a legjobb ötletnek a dolgot, mert szemmel láthatóan feszélyezve érezte magát, de rövid úton meggyőztem arról, hogy ez még mindig jobb ötlet, mint törvénytelen módon behatolni a vízi királyságba.

Elindultunk a kerítés mellett egy ösvényszerűségen, amit szemmel láthatóan valami állatok gyúrtak ki, és ez a tény nem töltött el nyugalommal, látva a kutyákat a birtokon. Hamar meggyőztem magamat arról, hogy valószínűleg csak éjjel engedik ki őket, és akkor sem egyedül, így kicsit megnyugodva folytattuk az utunkat. A kapunál őrködő Cerberus nem hagyta el posztját, de néhány perc elteltével mozgolódás támadt a kerítés túloldalán, és két fickó árgus pillantásai mellett folytattuk utunkat. Igazából semmi érdekes dolgot nem láttunk azon kívül, amit már a kapuból is láttunk, de nem adtuk fel, és tovább mentünk. Néhány száz méter megtétele után egy színnek is beillő nagy melléképület mellé értünk, ami mellett felborított csónakok sorakoztak. Valószínűleg egy műhely lehetett az épület, mert szerszámok hevertek szerteszét a fűben. Az egyik kísérőnk a kerítés túloldalán szinte futva ment az épület ajtajához és sietve behajtotta azt. Ám mielőtt ez sikerült volna neki, megláttam odabent néhány zöldcímkés flakont, és egy komplett zenekari felszerelésbe illő hangfalszettet is.

– Azt hiszem, eleget láttunk – fordultam Lajos bácsi felé és elindultam visszafelé, nyomomban az elképedt öreggel.

– Eleget? Semmit – morogta az öreg és utánam kullogott a csónakig.

Beszálltunk a ladikba és szótlanul eveztem visszafelé, nem válaszolva a ki nem mondott kérdésekre, amit az öreg arcán véltem felfedezni. Azon törtem a fejemet, hogy mi legyen a következő lépésem, mert a kirakós kezdett összeállni, viszont semmi konkrét bizonyíték nem volt a kezemben, így elég nehéz lesz meggyőzni a feletteseimet, hogy beavatkozzunk az ügy folyásába. Miközben ezen morfondíroztam, lassan oda is értünk a megbúvó kis kikötőhöz, ahol az öreg tanyája búvt meg a lombok takarásában. Miután a lánccal kikötöttem a ladikot, és az ösvényen a kunyhó felé ballagtunk, az öreg már nem bírta a kérdéseit magában tartani.

– Na mondd már, mit láttál!

– Semmit, és mindent, Lajos bácsi, semmit és mindent.

– Ne csigázz már! Mondjál valami értelmeset is! – mondta már kicsit mérgesen.

– Egy dolgot bizton mondhatok. A köd kezd feloszlani…

31

Kurtán-furcsán búcsúztam el az elképedt Lajos bácsitól, és közben tárcsáztam Dezső számát, és miután felvette a telefont, megkértem rá, hogy azonnal jöjjön értem. Valószínűleg érzékelhette az izgatottságot a hangomban, mert megkérdezte, hogy mi történt. Mivel azt válaszoltam, hogy nem telefontéma, így bontotta a vonalat azzal

az ígérettel, hogy húsz perc múlva itt van értem. Idegesen toporogva vártam a megérkeztét, és miután a Niva sűrű port felverve fékezett mellettem, azonnal az anyósülésbe pattantam.

– Gond van? – kérdezte Dezső és a gázra lépett, majd Gyökérpuszta felé vette az irányt.

– Dehogy van, sőt ellenkezőleg, talán megtaláltam a megoldás kulcsát. Van lehetőség az irodádból védett vonalon beszélni a főnökömmel? – kérdeztem reménykedve abban, hogy igen.

– Természetesen el vagyunk látva mi is a technikai vívmányokkal – válaszolta Dezső kicsit sértett hangon.

– Ne haragudj – mondtam bűnbánóan –, de roppant fontos dologról lenne szó, bár nem sok reményt fűzök ahhoz, hogy a főnököm ezt be is vegye. Kérlek, most ne is kérdezz semmit, és ez nem a személyed ellen irányul, de össze kell kapnom a gondolataimat!

Gyökérpusztát elérve a kapitányság épülete elé kanyarodtunk, és miután Dezső irodájából tárcsáztam Kanizsai Ödön irodájának számát, végiggondoltam, mit is szeretnék mondani neki. A második csengetés után szeretve tisztelt főnököm, bár ezt nem sejti, felvette a kagylót.

– Tessék, Kanizsai Ödön – mormolta a jól ismert hang.

– Itt Huba beszél, a Tenkes, főnök! Egy védett vonalon hívlak, nagyon fontos ügyben.

– Ha marhulsz fiam, én saját kezűleg fogok rajtad nemátalakító műtétet végrehajtani – morcoskodott ez a jóember.

Közöltem vele, hogy jelenleg nem áll szándékomban más neművé válni, és a következő húsz percben vázoltam neki, hogy mire jutottam a nyomozás során, valamint mire lenne szükség ahhoz, hogy véglegesen pontot tegyünk az ügy végére.

– Szeretnélek megkérni arra, mivel ehhez egyedül kevés vagyok, hogy vezényelj pár embert ide a bevetési osztagból!

– Tudod te, hogy miről beszélsz, és kik ezek?

– Persze, tudom. Általában fekete ruhában járnak, edzettek és fegyver van náluk.

– Figyelj, fiam! Van logika abban, amit elmondtál nekem, és megteszem amit kérsz. Viszont tudd, ha balul sül el a dolog, mindketten a fejünkkel játszunk, bár a tiéd engem nem érdekel! Ja, és én is ott leszek, fogni a kezedet – mondta és bontotta a vonalat.

A kocka el van vetve, mint a művelt kínai mondta volna a Magyar nyelvvizsgán, ezért fel kellett készülnöm arra, hogy a tervezett akció sikerrel járjon. Első körben fedett szállást kellett találnom a bevetési csoport tagjainak, és kedvelt főnökömnek, ezért felkerestem egy közeli gazdaság tulajdonosát, hogy nem adná-e ki a használaton kívüli disznóólját egy-két napra. Kiadta, így a szállást megoldottam.

– Huba, mi ez a marhaság? – kérdezte Ödön miután elfoglalta leendő szállását.

– Főnök, ez egy fedett akció, gondoltam, a sok disznó mellett nem lesznek olyan feltűnőek – mondtam a telefonba főnököm hívása után, amit azonnal meg is bántam.

– Na ezért még számolunk! – hörögte a kagylóba, és gyanítottam nem matematikaórákra gondolt.

Az eligazítást én tartottam, mivel az én agyrémem volt az akció, viszont Ödön rosszalló pillantásai lassították a gondolataimat, ezért a szót átadtam neki. Csodálatos lelkesítő beszédet mondott, viszont ez nem vezetett semmire, ezért még néhány gondolattal, és cselekvési tervvel megtoldottam én is. A bevetési csoport tagjai üres tekintettel, és duzzadó izmokkal várták a parancsokat. Egy kedvetlen tekintetű szakaszvezető irányította a kicsi, viszont ennek ellenére jól kiképzett és hatékony csapatot. Valószínűleg a tréning, amin átestek, minden lehetséges helyzetre kiterjedt, viszont gyanúm szerint szellemekkel még nem harcolt a csapat, ezért vázoltam nekik az elmúlt időszak történéseit.

Fapofával hallgatták végig a mondandómat, és csak egyetlen dolog érdekelte őket. Mi is lesz a feladatuk, valamint milyen eszközökkel hajtják végre. Egyetlen fickó volt közöttük, aki egy kis érdeklődést mutatott az ügy túlvilági jellege iránt. Vörös hajú, szeplős kis fickó pattant fel a jelenlevők közül. Látszott minden mozdulatán, hogy hihetetlen energiák szunnyadnak benne, amiket csak fel kell szabadítani. Viszont, ahogy a szemébe néztem, a mérhetetlen távolság süket sötétjét láttam. Itt úgy mondanák, hogy csont hülye volt.

– Na, aztán ha szellemek, mi van akkor? Szétrúgjuk a seggüket! – mondta a kis vörös, és vigyorogva zökkent vissza a székre.

– Rendben urak, akkor holnap elkaphatják a csúnya fiúkat – mondtam, és arra gondoltam, hogy vajon mi is lesz ennek a vége…

32

Másnap este a délután megbeszéltek szerint zárt, dobozos erdészeti teherautóval igyekeztünk az akció helyszínére. A teherautókat Dezső szerezte be valamelyik rokonától, és remek választásnak bizonyult, mivel így minden feltűnés nélkül tudtuk a bevetési egységet a Nyáras szigetre juttatni. Lajos bácsi a kompkikötőtől nem messze, sűrű bokrok rejtekében helyezett el néhány ladikot, amit ki tudja honnan szerzett be. Ezek a csónakok lesznek a vízen az elfogóeszközök. Azt ugyanis nem mertem megkockáztatni, hogy a bevetési egység motorosai vegyenek részt az akcióban.

A délutáni utolsó eligazításon az is kiderült, hogy a marcona férfiak sorából a kis vörös kommandós nem csak izgágaságával lóg ki, ugyanis nem tud úszni, persze ez nem feltétel a szárazföldi egységeknél, repülni sem kell tudni a légierőnél mondjuk. Így a feladata a szárazföldi támogatása volt a vízi egységeknek. Miután a csapat kiszállt a teherautókból és ki-ki elfoglalta az előre meghatározott rejtekét, már csak várni kellett.

Hogy ne zavarjuk a profikat a munkájukban, Dezsővel és szeretett főnökömmel a kompkikötővel szemben lévő szigeten helyezkedtünk el a sűrű aljnövényzet rejtekében. A Lajos bácsitól kapott szúnyogtávoltartó krémmel bekenve habtestemet elhelyezkedtem a főnököm és Dezső között a sűrűben. A kellemetlen szúnyogok persze azonnal támadásba lendültek és két társam a magyar nyelv szépségeit gyakorolva sűrűn ütlegelte önnönmagát.

– Kissé csendesebben nem lehetne haldokolni? – szóltam rájuk. – Ettől még a szellemek is elrohannak.

– Nem elég hogy büdös vagy, még szemtelen is – röffentett rám a főnököm. – Téged nem esznek ezek a dögök?

– Nem, mert büdös vagyok – zártam rövidre a beszélgetést, és tulajdonképpen igazat is mondtam.

Nem mondhatom, hogy kellemes volt a várakozás, ugyanis két társam néma szenvedését még nézni is rossz volt. Miután annyira elfáradtak önön ütlegelésükben, hogy már moccanni is alig bírtak, a vérszívók is elnyugodtak, valószínűleg már jól laktak, így már nem őket, hanem az időt ütöttük agyon csendben. Közel jártunk az éjfélhez, mikor főnököm, Kanizsai Ödön arcára nézve tudtam, hogy valami történik. A szája tátva volt és kimeredt szemmel az eget leste, gondoltam, nem a postagalambok érkezését várta, ugyanis tök sötét volt. Ekkor már halottam a már ismerős zümmögő hangokat, és az égen meg is jelentek a titokzatos fényjelenségek. Néhány pillanat múlva felhangzottak a rémisztő hangok is, hiába tapasztaltam már ezt meg, de ugyanúgy libabőrös lett a hátam a víz felett szálló állatbőgés és emberi sikolyok kakofón szimfóniájától. El tudom képzelni, mi minden futott át két társam agyán a hangok hallatán. Menetrendszerint megjelentek a furcsa zöld színben foszforeszkáló csáklyás alakok a vízen úszó csónakokban is.

Ekkor szabadult el a pokol. Hangos reccsenést hallottunk, és a rémisztő hangok egy csapásra elhallgattak, majd egy hangos kiáltás után egy halk puffanás moraja szállt a kikötő felől. A velünk szemközti parti bozótos szinte megelevenedett, ahogy a bevetési egység tagjai a csónakjaikkal a rémalakok felé indultak. Szellemektől meglehetősen szokatlan viselkedést tanúsítva a zölden foszforeszkáló alakok menekülésre fogták a dolgot, egyikük még a sötétben hullámzó vízbe is belevetette magát. Egy lőfegyver dörrenését is hallani lehetett a partról, majd valami a parti vízbe csobbant, gondolom a kis vörös aktivizálta magát. Néhány perc múlva hangos parancsszavak hangzottak el, a már egymás mellé érő kommandósok és kísértetek felől, miszerint ne moccanjanak és a kezüket tegyék a tarkójukra. Szó se róla nem beszari fickók a bevetési csoport tagjai, hogy túlvilági lényekkel szemben elfogást foganatosítanak.

Egy-két percig tartott csak az akció és a gyülekezési pont felé kezdtek evezni a fiúk az elfogott kísértetek csónakjait vontatva. Lassan felemelkedtünk leshelyünkről, és elgémberedett testrészeinket dörzsölgetve mi is felkészültünk a túlpartra való átkelésre a ladikkal, ami a part mellett elrejtve várakozott ránk. Ebben a pillanatban, a frászt hozva rám, egy csuromvizes, itt-ott zölden foszforeszkáló alak bukkant fel előttem a bokrok között. Elővettem a zsebkésemet és jobb kezemet előre tartva odakiáltottam neki:

– Állj, vagy lövök! Fel a kezekkel!

Legnagyobb meglepetésemre a rémalak eleget is tett a kérésemnek azonnal. Dezső rögtön hozzá is lépett, és egy alapos motozás után egy gyorskötözővel, amit úgy tűnik, mindig magával hordott, hátra kötötte a fickó karjait. Közelebbről nézve teljesen átlagos kísértet volt a fogjunk, eltekintve attól, hogy nem volt kísértet, ugyanis felismertem benne a cerberust, aki Elek birtokának kapujánál olyan barátságtalan volt velem.

– Na lódulj, arra amerről jöttél! – mondtam a cerberusnak, és a part felé taszigáltam.

Miután elhelyezkedtünk a ladikban és a főnököm előtt felvágva bemutattam remek evezőstudományomat, a szemközti part felé indultunk. A kikötés után a gyülekezési pont felé vettük az irányt, ami nem volt más, mint a kompkikötő. A romos épület környéke fényárban úszott a bevetési egység valószínűleg zsebben hozott reflektorai jóvoltából, ugyanis nem láttam, hogy hoztak volna magukkal. Valamit tudnak ezek a fiúk. Egy kisebb csoport foltokban zölden foszforeszkáló alak térdelt az öreg fűzfa lelógó ágai között, akiket lelkesen tapiztak a kommandósok. A part felől csuromvizesen a kis vörös cuppogott a sárban, kezében egy döglött madárra hasonlító valamivel és lelkesen kiáltotta felénk tele pofával vigyorogva:

– Ezt nézzétek mit lőttem, beszarás! – és a lábam elé dobott egy kissé megviselt drónt.

A kőzárás felől már hallani lehetett a teherautók morgását, amik a falu szélén várakoztak eddig. Valószínűleg megroggyanhatott a térdem, mikor felhangzott a már jól ismer állatbőgés és emberi sikolyok egyvelege, majd egy puffanás után elhallgatott.

33

Miután a bevetési egység a foglyokkal együtt elhagyta a szigetet, rövid konzultáció után Kanizsai Ödön elintézett néhány telefont, és elintézte, hogy őrizetbe vegyék azt az unszimpatikus Deli őrmestert, és a vízi király Eleket is, majd mindannyian, megegyeztünk abban, hogy Sándor leégett háza kertjében találkozunk egy kis lazításra, miután tisztába tettük, és kipihentük kissé magunkat. Dezső Nivájával a falu felé vettük az irányt, és legnagyobb meglepetésemre, ám őszinte örömömre a kocsma előtt Andit láttam toporogni az út mellett. Szőke haja lobogott az éjszakai szellőben, így igazán tündéri látvány nyújtott. Miután Dezső mosolyogva lefékezett a lány mellett, és én a karjaimba zártam, könnyes szemmel tapogatott végig.

– Jól vagy, nincs semmi bajod?

– Jól vagyok semmi bajom – válaszoltam szerelemmel telve, és miután kölcsönösen biztosítottuk egymást a szerelmünkről, megkértem, hogy a délelőtt folyamán Sándor udvarán tartandó gyűlésre készítsen majd valami kis vendégvárót a főnökömnek és Dezsőnek, amivel ezt az ügyet lezárni szándékoztuk lélekben.

Miután búcsút vettünk egymástól, beszálltam a Nivába és elindultunk a szállásom felé, hogy felfrissítsem magam kissé.

Másnap délelőtt Sándor kertjében gyűlt össze a kis csapat, akiknek köszönhetően sikeresen lezártuk ezt az ügyet, viszont mindenkiben felmerültek kérdések, amiket meg kellett válaszolnom, már csak az illendőség kedvéért is. Andi kitett magáért, hiszen az ízlésesen megterített kerti asztalon, ami körül műanyag székek sorakoztak, jobbnál jobb borok és házi sütemények pompáztak. Kanizsai Ödön, Dezső, Sándor, Lajos bácsi, valamint jómagam volt a kis brigád, akire ez a sok finomság várt. Miután helyet foglaltunk az árnyas fa hűvösében, és kézbe fogtuk a gyöngyöző borral teli poharainkat, Ödön megkért rá, hogy nagy vonalakban vázoljam, mi is történt itt tulajdonképpen.

Néha-néha csapongva térben és időben, de megpróbáltam összefoglalni a történéseket:

– Tudjátok, alapvetően teljesen homályban tapogatóztam egészen addig, amíg nem utaztam Szlovákiába, illetve a vízi király lakát nem látogattuk meg. Annyit tudtam addig, hogy több emberrel végeztek, valószínűleg csáklyával, viszont nem találtam sem összefüggéseket, sem indítékot. Egészen addig, míg Deli őrmesterről ki nem derült, hogy az Ökör néven tisztelt maffiózó rokona, bár már előtte gyanús volt, mert csak ő tudta rajtatok kívül, hogy rendőrnyomozó vagyok. Valaki kiszivárogtatta ezt az információt, és vélelmeztem, hogy nem közületek került ki az áruló.

Mosolygós arcok néztek rám, kivéve a főnökömet, aki a homlokát ráncolva nézett rám, és szinte utasított:

– Ennyit el is várok tőled, folytasd!

– Szóval ott hagytam abba, hogy ez az Ökör nevű figura gyanúm szerint könyékig lehetett az ügyben, ugyanis polgári foglalkozása szerint bűnöző – folytattam, ahogy mélyen tisztelt főnököm kérte. – Ezért döntöttem úgy, és kértem rá engedélyt, hogy Szlovákiába utazzam tanulmányútra, amire az engedélyt meg is kaptam remek főnökömtől.

Nyaltam kicsit Ödönnek, akinek erre valamiért meg is rángott kissé a szája széle.

– Az utazásom el is érte a célját, hiszen annyit megtudtam, hogy az Ökör néven tisztelt illető csempész, és egyúttal egy aviatikai cég tulajdonosa is. Arra gondoltam, és helyesen, hogy az éjszakai fényeket esetleg csempészésre használt drónok adják. Megjegyzem, ez remek ötlet, viszont a drónok által cipelt motyót valahogy be is kell gyűjteni, és itt jönnek képbe a vízi kísértetek, amikkel addig nem tudtam mit kezdeni, ameddig nem látogattunk el Elekhez. Eleve gyanússá tette őt, hogy igaz, nem bizonyítottan, bűnözéssel tartja el magát és csapatát. Mikor megláttam a festékes flakonokat és hangosító berendezéseket a fészerében, össze is állt a kép. A babonás emberek félelmét használva fedezéknek űzték bűnös játékaikat, foszforeszkáló festékkel festették be esőkabátjaikat és a kikötő bokrainak a rejtekében hangszórókról adták a síri hangokat. Valóban nagyon félelmetes előadás, tapasztaltam én is.

– És mi ez a csáklya mizéria? – kérdezett rá Sándor, joggal.

– Nagyon egyszerű, azok segítségével halászták ki a vízből a csempészett drogot, vagy drágaköveket, és sajnos a gyilkosságok elkövetésénél is használt vették.

– De miért kellett ölniük? – kérdezte Dezső.

– Sajnos az áldozatok rosszkor voltak rossz helyen, és ezért kellett meghalniuk. Gondoljatok csak szegény Jancsikára, akit a kikötőnél öltek meg. Valószínűleg, mikor a hangosító berendezést állították fel, megláthatta. A kocsmába is azért csempészték be, hogy a misztikus jellegét erősítsék a gyilkosságoknak. Nagy vonalakban ennyi, viszont a nyomozókollégáknak még sok mindent tisztázniuk kell a jövőben mind Magyarországon, mind Szlovákiában – fejeztem be a monológomat.

Néhány perc csend után mindenki kortyolt a borából egy kicsit, és Sándor rákérdezett arra, amit még nem mondtam.

– Mondd, fiam, a házamat és a Rózsáét minek gyújtották fel!

– Sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de miattam. Azért, hogy elriasszanak az ügytől – mondtam.

– Szép munkát végeztél – merte mondani főnököm –, ezért a jutalom sem marad el. A főkapitánnyal konzultálva úgy döntöttünk, hogy osztályvezetői kinevezéssel honoráljuk az erőfeszítéseidet, de még mielőtt a székemből kilöknél, nem az életvédelmi osztály vezetését kapod meg. Arra jutottunk, hogy létrehozunk egy osztályt, név szerint a különleges esetek osztályát, és ennek a vezetője leszel te.

– Pompás! – mondtam nem túl lelkesen. – Valójában az apparátus hány főből állna?

– Jelenleg csak egy, te magad, de a jövő hozhat még bármit. Apropó hallottál már a Bakonyháti kőzúzó rémről? Nem? Akkor nézz utána hamar, mert a következő ügyed az lesz. Ez a rém eddig csak ijesztgette a környékbélieket, viszont most meggyilkolt valakit.

Ránézett a komor arccal néző Andira és hozzátette:

– Viszont most kapsz egy hét rendkívüli szabadságot, töltsd kellemesen!

Este kéz a kézben sétálgattunk a fűillatú szigeten Andival, és azt terveztem, valahogy majd magammal viszem Bakonyhátra, bár ő nem szeretett volna elmenni, viszont mindig várni fog rám, mondta. A szemébe néztem, és hittem neki, csókot váltottunk, és elindultunk a falu felé. A kompkikötő felől állatbőgést és emberi sikolyokat hozott magával az északi szél… (vége?)

KEDVEZMÉNYES KÖNYVCSOMAG!

Erdős Sándor három nyomtatott könyve megvásárolható egy csomagban, kedvezményes áron a Helma kiadó weboldalán.

A kedvezmény 2025. január 31-ig érvényes.

Gyertek és merüljetek el az író világában!

https://helma.hu/konyvcsomagok/erdos-sandor-konyvcsomag

Fantázia Enciklopédia Varázslóknak

81. fejezet

A gondterhelt dombitörpe

írta Craz

A gondterhelt dombitörpe összevont szemöldökkel hallgatta a setét varázslót. Kókuszpók végül összefoglalta az elhangzottakat.

– Tehát, először idd meg ezt a varázsitalt, ami felgyorsítja a mozgásodat és megtriplázza az erődet! Másodjára ne feledd, hogy a baziliszkusz veszélyes! Emlékezz a megbeszéltekre!

82. fejezet

Minden Árnyak Forrása

írta Vihartáncos

Fedoran a fülét remegő kézzel próbálja befogni, ahogy szűkölve leguggol.

Aron a felkarjainál fogva rántja fel társát.

- Szedd össze magad! Mi az, ami jön? - Kicsit meg is rázza a pánikoló barátját.

De Fedoran szája már reszket, szeme sarkából könny csordul ki.

Mert mindannyiuk közül ő a legérzékenyebb rá.

- Mind elveszünk - szűköli. - Itt van!

Aron szorosan magához öleli és kétségbeesetten néz Marcusra.

- Mit műveltél vele? - mutat a tanítványa felé Marcus, és Alastor felé fordul.

- Nem én voltam, Marcus - csóválja a fejét Alastor. - Ez mind te voltál! Te voltál, aki..

Hamar elhallgat, ahogy meghallják az egyre erősödő éneklést.

Mást, mint ami eddig szólt.

Ez már fenyegető. Szándéka felől kétséget sem hagyó.

Adj nekem fényt, adj nekem levegőt...

Adj nekem igazságot, teremts erőt...

Fedoran beleordít Aron vállába, mikor Tamaris felbukkan az ajtóban.

Rögtön megérti mindenki, miért.

A lány természetellenes sötétségből lép elő.

Az a kisugárzás, ami úgy öleli körbe, mint egy lepel, mint egy második árny, észvesztően kibírhatatlan.

Kibontott haján kívül csak egy bugyi van rajta, könyökhajlatából a földre csepegő vére lyukat üt a padlóba. Behunyt szemmel halad előre.

Fejét Marcusék felé billenti, orrlyuka szimatolón kitágul.

Aztán, mintha csak Alastorra nézne, megáll a fénycsík előtt.

Bőrén időről-időre végigfut egy sötétpikkelyes sáv.

- Mit tettél? - suttogja immáron a lánynak a mentor, amikor az megáll előttük.

Lélegzete úgy súrlódik, mint a sárkányé. Mozgása oly kimért és veszélyes, mint egy kígyóé.

- Lehetetlen - leheli Alastor. Kicsúszott a kezei közül az irányítás.

Mindent várt, de erre nem számított.

Erre senki sem számított.

Lúkras elhűlve mered a szobalakójára. Hogy volt erre képes?

Elan számos verziót talált ki a viszontlátás örömére. Számos frappáns, humoros, sőt, egyenesen nagyképű változat teremtődött meg benne. És most csak áll, elnyílt szájjal, vérző tenyérrel, és még csak egy nyikkanást nem képes kiadni magából, nem még megszólítani.

Tamaris gerince mentén felborzolódik a sárkány pikkelye.

- Szörnyegetek?

- Csak ő.

- Mi legyen a többiekkel?

- Ismerjék a rettegést!

- És a szörnnyel mi legyen?

- Ő a tiéd.

Alastor a rátörő felismeréssel együtt adja ki a tüzelési parancsot.

A tüzelési paranccsal egyidejűleg Tamaris felkapja a fejét.

A sárkánytekintet belevág Alastor elméjébe, aki üvöltve, fetrengve borul a földre.

Elméjét a borzalommal vegyes irtózat tölti meg.

Mindenki kegyetlen kínja, fájdalma és traumája, amit a férfi valaha okozott, egyszerre lepi el.

Tamaris pedig elszabadítja az árnyakat, az árnyakban önmagát, velük együtt az iszonyatot, ami a pokoli éneket visszhangozza. Az árnyak rávetülnek a menekülőkre, sajátjaik ellenük fordulnak és megnyílnak a lábuk alatt.

Kitör a teljes káosz.

Tamaris énekel és haláltáncot jár. Egyik oldalon beugrik az árnyba, hogy a másik oldalon, vagy épp a padlón felröppenve magával húzzon és elveszejtsen egy újabb lelket.

Pillanatokon belül kitakarítja a termet. Alastor körül mindenki hisztérikusan megőrül, üvöltve tűnnek el az irtózatban, kivéve Marcusékat, akiket töretlenül védenek a csillámok, fénybogarak, jó szerencséjük.

Ők fényben állnak. Ők nem látszódnak.

Az emeleten lévő katonák, kivetüléseik és társaik vesztett rohamát látva tüzet nyitnak a lányra.

A lövedékek mindegyike úgy hatol keresztül a testén, mint a füstön.

Az eleven céltábla vicsorogva néz fel rájuk. Arcvonása, fogai a sárkányéval vegyesek.

Üvöltve ereszti szabadon a rettenetet.

A sárkánykígyó kivetődik a lány mellkasából és rémületes gyorsasággal végigsöpör a felső szinten.

Az énektől nem lehet hallani a sikolyokat. Elan tehetetlenül nézi a kíntól hajlongó lányt.

Látja a szenvedését, a fájdalmát. Tintasötét vér ömlik orrán-száján, vért könnyezik feketévé sötétült szeme, pupillája vakítón pulzál, képtelen abbahagyni az átokéneket, erei feketén rajzolódnak ki sebzett karján.

A férfi képtelen elhinni, amit lát. Képtelen mozdulni. Amikor visszatér a sárkány, már csak egy valaki marad hátra: Alastor.

- Nevedre vetted a végzetet, barátom! - búcsúzik tőle halkan Marcus.

83. fejezet

A bizakodó dombitörpe

írta Craz

A bizakodó dombitörpe bólogatva hallgatta a barbárt. Hukk részletesen taglalta, melyik fegyver hogyan és hol a leghatásosabb, miként kell megsebezni velük a szörnyet. Intenzív gyakorlás után segített a törpének összepakolni az ölészeti eszközöket, majd búcsúzóul sok szerencsét kívánt. Így talán - merengett -, megússza kéz- és lábtörés nélkül.

84. fejezet

Dalolj, dalolj, kismadár!

írta Vihartáncos

A sárkánykígyó hatalmas, végeláthatatlan testével körülöleli az énekét rekedten kántáló Tamarist, és az előtte térdelő, szilánkosra tört elméjű árnymestert.

Elan végre összeszedi magát. Nem akarja megvárni a végkifejletet. Nem veszítheti el a húgát még egyszer! Nem itt, nem most, és pláne nem így!

A csillámbogarak azonnal utat nyitnak neki, a férfi pedig késlekedés nélkül, lendületből ugrik, hogy a lányt kiszakítsa az elkárhozottnak tetsző körből.

Mégis későn teszi mindezt. Tamaris teste felemelkedik és ívbe feszül, a sárkány pedig hosszan ágaskodik fel. Töredékpillanatra minden mozdulatlanságba merevül, aztán a lányon keresztül csap le áldozatára.

Mindenkit ledönt a lábáról a hatalmas erővel kirobbanó energia, Elant röptében csapja a földhöz.

Az árnyak keveredése a fénnyel olyan sodró lendületű, mint két erőteljes folyó találkozása, tölcsérszerűen kavarodik fel a jelenet körül, iszonyú erővel rántva magával mindenkit.

Egy sóhajjal tűnnek el a teremből, mintha soha ott sem lettek volna. Helyükön, és az eltűntek nyomán fekete és fehér szirmú virágokból szóródnak szét csilingelve az arany és ezüst csillámporok.

Tamaris énekének utolsó hangja még hosszan visszhangzik.

Dalolj, dalolj kismadár
Dalod az árnnyal táncot jár
Éjből és fényből végtelen ár
Végvesztő víg halál

Repülj, repülj kismadár
Szárnyad a széllel vágtat már
Éneked lelkeket járjon át
Árnyak Árnya vár

Világfa, világfa ébredj hát
Álmod a nappal vért kíván
Elveszett árnyadat megtaláld
Árnydalnok útja jár

Dalolj, dalolj, kisleány
Dalod a fénnyel táncot jár
Énekeld életed dallamát
Hívd az éltető-víg Sárkányfát!

85. fejezet

A hős dombitörpe

írta Craz

A hős dombitörpe vidáman tért haza. Elégedetten szuszogva cipelte be a konyhába a nagy darab baziliszkus hátszínt.

- Hol jártál idáig? - érkezett rögvest a szemrehányás az asszonytól.

- Megszereztem a baziliszkuszhúst! - felelte a dombitörpe büszkén.

- Te idióta! Bazsalikomot mondtam!

86. fejezet

Rontás-tükör képe visszaszáll

írta Vihartáncos

Átkot szórtál, magadra hívtad.
Halálát kívántad, hát megkaptad temagad.
Ártatlant, ki élhetne még, áldozád,
Vétlen könnyével osztani véget nem méltó halál.
Izzon hát a vád, az élet ellen fordultál,
Míg meg nem érted, míg az eleven meg nem bocsát,
Ezer esztendőn, s még száz halálon át
Teremjél romlást, bűzhödt sorvadást.
Magvad legyen kárhozattal teljes, gyümölcsöd rothadt hússal terhes;
Véred virága fesse feketére gyökered!
Tavaszod, ha megébred, ésszel végül-valaha, ha feléred
Értékét a létezésnek, akkor, és csakis akkor érjen szenvedésed véget;
S mikor felkészültél, hogy megismerd igazságát a világlétnek,
Bocsásson meg neked mindaz, akinek a múltad vétett!

Mind a földön fekszenek.
Eszméletlenek, sérültek.
A sodró erejű áramlat, a zuhanás összetörte őket.
Tamaris a térdei között kuporog.
Tejfehérré vakult szeme egyszerre lát mindent.
Múltat, változékony jövőt, s jelent.
Nehezen, mélyről, hörögve vesz levegőt.
Lucskos-véres, sovány, ideje fogyóban.
Vele szemben Marcus ül a térdén.

Végigtekint a körülöttük fekvő testeken.
Sápadt arcukon látja álmaikat.
Az Árnyak Forrása körbeveszi őket.
Lélegzete megtisztítja körülöttük a levegőt.
A mentor énekelni kezd.
- Elder grae, naadúr grae, solrún frory, marnyr frae, mirva, myrvur turae, dae...
A lány határozottan felel rá:
- Alt liv... kvilande... alt...liv... glimande...

S ahogy ezt ketten kezdik ismételgetni, ami eddig sötét vér volt, fénylő arannyá válik.
Szálai körbefonják a többieket, szemük felnyílik.
Varázslat viszi a dallamot, ami a torkukból tör fel.
Minden mindennel összefügg, az élet egyensúlyra vágyik.
A sárkánykígyót pedig, ahogy az utolsó kis karcolás is begyógyul, Tamaris visszafogadja átmeneti fészkébe.
Önmagába...

TUDTAD?

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház szerkesztőjének és társszerzőinek kötete

HANGOSKÖNYV változatban is elérhető a MEK-en, illetve a YouTube-on!

Szerepel a kötetben sellőtől a macskákig, vámpírvadásztól a zombivadászig, dombitörpétől a jetiig minden, még olyan is, amit el sem tudsz képzelni!

A Próbagoblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy

SzaGe

Venom – Az utolsó menet (Venom: The Last Dance)

Van úgy, hogy fel kell adni a fantáziánkat. Van úgy, hogy fel kell ébrednünk gyerekkori álmainkból. Ám a képzelőerőnk meghatározza a személyiségünket, az érdeklődési körünket, mely végigkísér egy életen át. De néha előfordul, hogy bizonyos dolgok lerombolják ezt az illúziót. Vagy csak kiszakítanak egy darabot belőlünk, akár egy megvadult kutya, ami lesből támadott ránk az esti sétánkon. A Venom trilógia ilyen. Volt egy „álmom" erről a szimbiótáról, amikor megismertem kölyökorom képzelettel teli mennyországában. Imádtam a történetét, imádtam az összefonódását Pókemberrel és a riválisával. Misztikus és egyben ijesztő volt. Pont annyira, hogy a kedvencem legyen egy életen át. Aztán jöttek a kiábrándítós Venom mozifilmek.

A Sony nagyon belenyúlt a trutyiba a szuperhősökkel. Sorra könyvelte el a bukásokat, de ez se tántorította el attól, hogy a fekete szimbióta megkapja a maga harmadik és egyben lezáró fejezetét Tom Hardyval az élen. Főképp, hogy az előző Carnages bukta nagyon lehúzta az első rész közepes mivoltát is. Most jöhet a kérdés: van még ennél lejjebb? A válasz: naná! És hogy miért? Lehetne órákig sorolni az okokat. De jöhet még egy kérdés: nem érzi senki se úgy, hogy ennyire sovány és súlytalan CGI parádéval régóta nem lehet filmet letolni az emberek torkán? A készítők, gondolom meg vannak győződve arról, hogy filmjük jól szerepel majd a pénztáraknál. Aztán jön a hideg zuhany első fejezete: hogyan lehet ilyen pocsék forgatókönyvet írni? Hogyan lehet ilyen puruttya fordulatokat tenni egy amúgy is haldokló széria lezárásába? Hogyan tudta Tom Hardy végigszenvedni a forgatást egyáltalán? Lerí róla, hogy már elege lehetett az egészből. Úgy játszott benne, mint aki most jött ki a színészképző szakkör első órájáról, de azt is elfelejtette, hogy néha érzelmeket is ki kell tenni az arcára. Aztán a hideg zuhany folytatódik. Buta, logikátlan reakciók képzett katonáktól, szivárványos és butuska szimbióta finálé, csata közben elhangzó érzelmekkel teli mondatok, melyek közben megáll az idő, és egy hippi-szerű család, kik idegeneket akarnak látni, és a csöves ruhába öltözött békepárti családfő úgy kezeli a páncélöklöt, mint más a kenyérpirítót. Nem akarom tovább sorolni. Nincs értelme.

Alaphelyzetben a legtöbb szuperhősfilm „szemétládája" az első harmadban felfedi magát, motivációját. Itt is, de ez így is maradt. Csak megmutatta őszülő haját Knull, de semmi több. Inkább jószerivel halhatatlan csatlósokat küldött az univerzumban szerteszét, hogy megtalálják börtönének kulcsát. Mert sokat rosszalkodott, hiába öregebb az univerzum ősrobbanásánál. Természetesen pont Venom-Eddy párosa őrzi eme tárgyat, így elkerülhetetlen az összecsapás. Aztán itt véget is ért a történet érdemi része, mert a további jelenetek már arról szólnak, hogy hogyan próbálnak utat találni maguknak a szereplők. Sehogyan. Porszáraz az egész. Egy ötéves gyerekben is több fantázia van.

A Venom – Az utolsó menet nem sikerült jól, ahogyan a főcím fordítása se. Agyatlan menekülős csetepaténál sokkal többre is képesek lennének a filmgyártók, de valamiért ezzel is beleverik a szöget a szuperhősök koporsójába. A képregények világa nem minden esetben ültethető át a mozivászonra, mert a legtöbb füzetbe rajzolt kalandhoz szükséges az olvasó sajátos fantáziája. Ezek nélkül csak egy másik ember, vagy stáb agyszüleményét láthatjuk, ami legtöbbször nyomában sincs a saját szájízünknek. És hogy kinek ajánlom ezt a filmet? Erre most nem tudok, vagy inkább nem akarok válaszolni…

jocker

Hóesésben hallik a nesz

Míg ezen versemet írom… sőt, vastagszik.

(Septolet)
Utcán hó,
Ablakpárkányon jó,
Gyerekeknek jó,
Szánkózható hó!

Jégvirág üvegen,
Látás kellemetlen,
Sőt, lehetetlen.
*
Száz méterre vonat,
Kiad füttyhangokat,
Tetején vastag hótakaró,
Lehulló.

Hó hulláskor neszez.
Kötelez
Valakihez.
*
Vendégem jött, régen látott,
Emlék… állott.
Vágyott,
Osztott,
Írott.

Idefele recsegett hó…
Kandalló!
Hősugárzó…
*
Vonat füttyentés hallik,
Állomáson, hó vastaglik.
Beszélgettünk,
Meséltünk…
Cseréltünk.

Nagy füles-sapkádban
Már mennél hóviharban?
*
Állomás tornácán
Vonatra várván,
Hóvihar tálcán…

Hó esik,
Recseglik,
Vonat késik?
Itt volt… emlékszik?
*
Régi ismerősöm, Marinka,
Örültem látva…
Kikísértem kapuba.
Ment nagy hóba…

Hó,
Nem műhó,
Elcsússzantó…
*
(3 soros zárttükrös)
Nem volt rajtam hócsizma, toporogtam a papucsba,
Jólesett énékem fehér vastag hó, recsegő-szép zaja…
Nem volt rajtam hócsizma, toporogtam a papucsba.
*
(Sedoka)
Kicsit esik is.
Engem nyugtat hóesés,
Serceg, hallani mesés.

Ég hullajt pelyhet.
Fönntartja a recsegést,
Hallgatom… ezt a mesést!
*
(Tízszavas)
Hó, mint ismeretlen angyal, repdes szépen,
Nem csúsztam el jégen…

Vecsés, 2020. október 30. – Kustra Ferenc József – írtam: ismeretlen szerző a „Hóesés neszez" c. verse átirataként.

Natali Sanders

Az otthon öröme

Az otthon ott van, ahol együtt vagyunk mind,
legyen az bárhol eme kerek világon,
szívünk ott dobban, lelkünk vágya túlcsordul,
várva jöttötök, s az áldott, szép Karácsonyt.
Fényárban ragyogó ház, terített asztal,
vidám beszélgetés, arcotokon mosoly,
meghitt pillanatok áhított gyöngyszeme,
mindenki úgy örül, s felhőtlenül boldog.
A zord idő ma ünneplőt ölt magára,
„Sötét arcredői elsimulnak szépen",
ezernyi csillagot szórva a Hold köré,
Betlehemet fest a ragyogó estébe.

edwardhooper

Úton Betlehembe

Mikor perceim adom neked,
Elfeledem a messzeséget,
Poros utamon járok,
S mellettem szamaramon ül a Nő,
Várom, hogy megszülessen,
Hírül adták nekem életem reményei,
S feledem búm, s bánatom,
Hogy koszos istállóban hálhatok,
Örömöm a végtelenben száll,
Ilyenkor bomlik ezernyi virág,
Tenyerem magasba emelem,
S megfürdök a Nap hevében,
Majdan ezer világ nyomán,
Keresem múló, szemernyi életem,
Ilyenkor hajtom álomra a fejem,
S bennem a hírnökök kívánsága
Dalol millió éneket,
Betlehem! Örök élet énbennem.

Erdős Sándor

Tél szelleme

Ág reccsen az erdő mélyén
fagyott tájon átok ül.
Tél szelleme húzza lábát,
fagy mosolyog hűtlenül.

meleg párát lehel a szél
megtörtént a nagy csoda.
Tél közepén langyos szellő
nem fújt erre még soha.

Bolond lett a szép természet,
vagy ez rongyos varázslat?
Megzavarodott évszakok
vívnak véres csatákat.

Kard csörtetve jön a tavasz.
Tél szellemét támadva.
Nem oly régen még öreg őszt
hívta a nyár párbajra.

Tumicz Krisztina

Békesség

őszi este a lábam egy sziklán áll
az óra csendben jár, magába zár
felkavar a táj, nem látom a határát
hangok után kutatok, rajtam a kabát
lehúztam a cipzárját már

minden csöndes, minden fáj
itt állok, ahol senki sem lát
felettem az ég, alattam a sár
hagyjuk már, ne játsszuk ezt tovább
az elképzelt világból kitaszítottak már

égetett a nap, tépett a szél
percek, napok, hetek, évek
mintha észre sem vennének
zuhanok, semmit sem érzek
végre mindennek vége

ezer mosoly, ezer grimasz
ezer vihar, ezer felé szakítottak
ezer nyár, ezer akadály
hibáztál, haragudtam rád
most a békesség mindent átjár

Mortelhun

elárvult advent

adventbe fulladt fagyos-ködös reggelek,
nyitva a boltok, de a legtöbb szív zárva,
használt cikk lett hát az emberi szeretet,
körbevesz a ridegség halott fényreklámja.

Tad Rayder

Kísértetek sikolya

Éjszakánként hallom, ahogy közeleg.
Erőteljes hangja a győzelmi ének zeng a fekete éjben, mint egyveleg.
Én fekszem az ágyon és várom, hogy ideérjen hozzám
S rám nézzen az az éjfekete szempár.
Amikor ideér, én már várni fogom
Ott állok a peronon s rágyújtok egy cigire, amíg várakozom.
Egyre közelebb ér, a hangja olyan, mint a túlvilág fekete paripája.
Félelmekkel teli visszahangzik az éjszakába.
Már látom a távolból.
Fény villan a kocsikban
Lelkek ülnek egymással szemben a vagonban
Megérkezett, jelzett a kísértetek sikolya
Mi nem volt más, mint az én életem utolsó momentuma
Felszálltam.
Most már én is velük utazom
Hű barátaim lesznek odaát a hosszú utamon.

Krómer Ágnes

Időkapszula

Mint sebzett vad rohanunk az élet rögös útjain,
erdőn, mezőn, betondzsungelen át, akár egy kísértet,
önmagunk árnyékától megrettenve, milyen képlet ez,
az élet egy fura síkság, egy merevlemez vad tényekkel,
hideg ölelés a december, néha énidegen pár kis tett,
a fekete sár talpunk alatt, a múltunk fekete sara lehullik,
a szép jövő ígérete nevetség tárgya , egy gyufaszál csak,
aminek lángja pár másodperc alatt elillan, de már mindegy,
néha jégcsap a szív, egy önzéssel teli kehely, olykor forró láva,
az ember fia-lánya a létezés mezejét járva néha olyan árva,
mindig valami jóra vára, megbillen, ha a sors a földre lerántja,
majd feltápászkodva, ruháját leporolva útját mégis továbbjárja,
az ember néha árja, olykor kivert eb, vagy önmaga szolgája,
nem tudja ő, ez a vég kezdete, vagy csak egy álom szikrája.
Mint eltévedt őz, a világ zajától elrohan messze, s messzebb,
mikor ráébred, nincs a kezében az élet rejtelmeire válasz.
Cselédje vagyok a sorsnak, rabja a mának, néha a vágynak,
de tudom fentről rám angyalok vigyáznak, ha nem fáznak.
Még ágya van a vágynak, szelíd csókja létezik a szájnak,
van megható bája, hogy így is létezünk, csórón és hittel,
vagy reményt szimulálva megyünk az ismeretlen utakat járva.

Tumicz Krisztina

Oszaka

Vért mit neveltél
életadó Oszaka,
folyótorkolat.

Mortelhun

Hajlékos 2.0

Hajnali öt:
metrószél, félig szívott dekk,
s a falakon József Attila sejlik:
„ez az elmulás. Ebből vagyok”.
csendes beletörődés és mámor
egy hányásfoltos koszlott matracon,
kísérőnek egy korty élet,
hozzá ernyedt térnyerés
a penetráns vizeletszag
és a permanens megvetés
egyhangú univerzumában.
Íme a valóság nyers és
kétségbeesett portréja.
Ez nem fizetett hirdetés.

Részlet: József Attila - A Dunánál

angyalka146

Szárnyalás

Az Égig, s tovább: ott várnak a csodák.
A szerelem múló fájdalom:
feledést hozó oltalom.

Enyhülés a lélek bánatára:
gyilkos kéz, mi emlékeztet
a múlt fájdalmára.

Tükör, mibe ha belenézel,
önmagad látod meg, s
emlékszel:

arra, aki vagy, s aki lehetsz.
Ez adjon erőt, s szeresd,
ki a tükröt tartja,

oltalmazd, hisz lelked rajta!
S ha erős vagy, és magadba nézel,
angyallá válsz, újra emlékszel:

Fény vagy, szeretet!
Öleld hát át testedet.

Józsa Bence

Kik szívükben laknak

Pusztul a Világ, zsigereimben érzem már
Elvakultan keressük a szeretetet immár,
Évek óta, antiszociális emberek róják
Az utat, néhányan maradtak,
Kik szívükben laknak.

Viszont kik szívükben laknak, oly sok szeretet
Adnak: reményt, vigaszt, örömöt,
És jó tanácsot: ne csak karácsonykor szeressük
Egymást, hanem az évnek minden napján!

Nem tudjuk meddig élhetünk
Nem tudjuk mit hoz a holnapunk,
De bizakodjunk és tegyünk
Hisz ez a legfontosabb Nekünk.

Mi emberek, ici-pici porszemek,
Az Univerzumnak csak hangyák vagyunk,
Mint ahogyan, a hangyáknak mi
Gigantikus óriásokként hatunk.

Szentes, 2024 tél

edwardhooper

Az utolsó óra

Az óra halkan ketyegett,
Vitte lelkem,
Itta vérem,
S a percek csak peregtek.

Az óra halkan ketyegett,
Szívem alig dobbant,
S már láttam az alagút fényében,
Hogy a percek lassan peregtek.

Az óra halkan ketyegett,
Szálltam testemből a végtelenbe,
S midőn elárasztott a kietlenség,
A percek csak peregtek.

Az óra halkan ketyegett,
Az idő meg-megállt,
Tovatűnt mindenem,
A percek csak peregtek.

Testem lassan kihűlt,
S tagjaim merevek,
Hullafoltok rajtam,
Az óra már nem ketyegett.

DadaistaB

Ha zongorázol a szeretet szeletén!

Nincs idő vagy fék
A jóból sosem elég
Ha úgy érzed, hogy tép
Beindult ez a gép.

Aki egyszerre lép
S a múltba se ragadt rég
Ott hol sötét az ég
Nem lehet tiszta a fény.

Ha túl széles a rét
Akkor nem jelez a kéz
Elfogy a gipsz és géz
S nem felel többé az ész.

Lefelé a lejtőn még
Idézi újra az a tér
Aki semmitől se fél
Mégis hosszú útra kél.

Üvöltsed, hogy minden szép
A szerelem szele ég!
Nem számít, hogy mindez mély
Ha zongorázol a szeretet szeletén.

Üvöltsed, hogy minden szép!
Akkor is ha szakad az ér
Számodra nem fagyos e tél
Ha zongorázol a szeretet szeletén.

Tumicz Krisztina

karjaimban

hajnali kettőkor nem alszol, és reggel
úgy kell majd magad összekaparnod
a paplant a fejedre húzod, és azon agyalsz
hogy nincs semmid és nincs senkid
holnap is egyedül kell a terheidet vinni
és az sem segít, hogy a bizonytalanban kellene
erősen nagyon erősen hinni
átölellek, hogyha nincs, aki átölelne
a karjaimban felmelegedhetnél
amikor üres szobában, hideg falak között
helyettem karol át a csend és a
benned cikázó démonokkal küzdesz

Kohász

Átkot hiába

Fehérre meszelt irgalom.
Árnyékom lóg a házfalon.
Szédült fényű az árva nap,
felhők közt lop le sugarat.

Pocsolyában templom torony.
Szemhéjam mögött fájdalom.
Vágyaim mélyen alszanak,
dermesztő csöndem megmarad.

Vakon csak jövőt láthatok.
Nem nézek élő csillagot.
Fehér köröttem föld és ég,
átkot hiába mondanék.

jocker

Inalnak az évek

Öregnek, mi az élet? Inalnak, az évek, szinte nyomukba sem érek.
Hol koszos hólében élnek életek, hol realitásban kényszerűen élek.
Cukros vagyok, de másféle 'kemény' bajom nincs, mondják… életem egy kincs.

Néha jól-mélyen belenézek magamba és nem zavar pókháló a hajamban.
Kékesség égségben nappal-éjjel szépet keresek, jó mellett legyeskedek.
Hmm… a lelkem -érzem- még nem öregszik, fiatalos maradt, de ezzel nem kérkedik.

Azért nem baj, a balsorsom a himnuszát dúdolja, ezt a reggel is mormolja…
Föl kéne mennem a messzi magas hegyre, hogy lelkemnek legyen meg a kegye….
Nos, ma itt közeleg az éjes este, a messziben világít egy kemence…
Nézem a sötétedést, lesz itt lefekvés, de vajon reggel lesz-e fölkelés?

Vecsés, 2024. július 5. – Kustra Ferenc József
- íródott önéletrajzi írásként, leoninus csokorban.